

ΕΡΔΟΜΑΣ

ΙΟΕΓ'

ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ 141

19.6.30.

ΛΟΥΨ ΟΥΤΛΑΘΟΝ

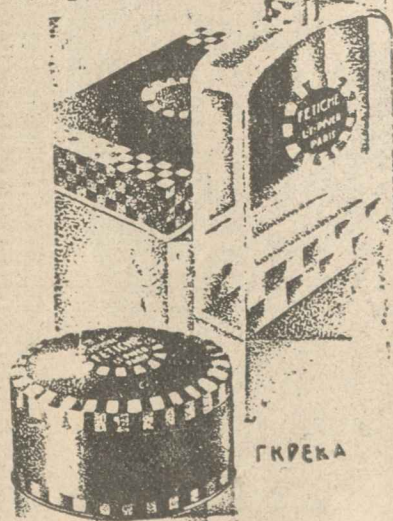
Αποζανωστικῶς

Δραστικῆς.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι ἀποζανωστικῶς δραστικῆς. Τὸ ἀφωδὲς καὶ δραστήριον περιττήριμα διαλύει τὰς ξένας οὐσίας ἀπαλάσσει τοὺς ὀδόντας τῶν ἐν ἀποσυνθέσει ὑπολειμμάτων τῶν τροφίμων παρασύρουσα ταῦτα. Ἡ Κόλυνος καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια. Οὐδὲν ἄλλο ὀδοντοκαλλυντικὸν εἶναι τόσο δραστικόν. Ἐν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ψήκτρας ξήρας ἀρκεῖ.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΣΤΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
Εὐριπίδου 4

FETICHE
DE
L'ETRIER
PARIS

Η
ΑΙΜΟΚΛΕΙΤΗΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅ-
λας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ
ὁποῖαι ὑποφέρουν ἐνεκατῆς

URODOL

Κατὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΘΡΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Ἀντιπρόσωποι
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία
Πειραιᾶ

ἀταξίας τῆς περιόδου των.
Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς
πόνους καὶ κανονίζει τελεί-
ως τὰ χρονικὰ διαστήματα
ποὺ ἀπαιτοῦνται.

Ἀντιπρόσωποι **ΥΙΟΙ Κ. ΦΩ-
ΤΙΑΔΗ** καὶ Σία Πειραιᾶ

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΣΑΣ!

..... τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ διατηρήσετε καθαρὸν καὶ τοὺς Κορηνοὺς καθαρίζετε οὐκ ὀκνῶντες μετὰ τακτικὴν φροντίδα τοῦ ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ. Τὸ ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ εἶναι εὐοσμὸν καὶ δὲν λεκιάζει. Τὸ διακριτικὸν τῆς μαύρης σημαίας ἐπὶ τοῦ δοχείου εἶναι Σήμα ἔγγυος διὰ τὴν ἐξήντησιν τῶν ἐντόμων. Ἐκτὸν τῆς οὐδὲν δραστικὸν τὸ ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ δὲ διατηρεῖ τὴν καθαριότητα τοῦ κρεβατιοῦ σας. Ἀπὸ τὴν ἄλλαν δὲν εἶναι καὶ ἡ μόνη χρησιμότης του!.....

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ-ΦΩΚΑΣ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΗΠΕΙΡΟΥ 45 ΤΗΛΕΦ. 65-30
Πλῆρες δίκτυον Ἀντιπροσώπων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Σκόνη BLACK FLAG, ἀπορ-
ρριζομένη ἀποβαθὺς μετὰ τὸν Φουγιόμα
εἰς: Ἑρμάριον, Ράριον, Κρεβάτιον, ὅπου
τὴν νύκτα περιφέρονται γὰρ τροσὶ
ΚΑΤΣΑΡΙΑΣ, ΜΥΡΜΗΚΙΑ, ΚΟΡΗΟΙ
κλπ., τὰ σκοτώνει δι' ἀσφυξίας, μολὶς τὰ
ἀνακινούμενα μετὰ τὰ πόδια των μόλις
εἰσπνεύθουν, μετὰ τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τοῦ
ἀναπνευστικοῦ σωλήνα τοῦ σώματος των.

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ
ΜΑΡΤΥΣ

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.
Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμε-
ρῶν, δύνασθε νὰ δητῆ τὴν
διαφορὰν εἰς τὸ δέγμα ο.τς.
Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν
ἐντὶδες μετὰ τὴν τακτικὴν
χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς
κρέμας.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νουαρέ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΕΛΗΣ
ΔΙΑΚΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ.

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνιο κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡ. 3

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Προχθές τὸ βράδυ
λοιπὸν σ' ἕνα καφενεῖο
καθότανε μιά παρέα
ἀπὸ φανατικοὺς καπι-
νιστάς. Καὶ ξέρετε τί θὰ

πῇ φανατικὸς καπνιστὴς; Ὅν λογικὸν
ποὺ θίαν τοῦ πῆς νὰ κόψῃ τὸ τσιγάρο
γίνεται ἄλογον, καὶ ἔχει τὴν ἀντίληψιν
ὅτι ἐσὺ ποὺ τὸν συμβουλεύεις ἢ τὸν
προτρέπεις νὰ κόψῃ τὸ κάπνισμα.

Ἐνῶς ἀπ' τὴν παρέα τῶν καπνιστῶν
αὐτῶν ἀφ' ὧν ἐπεχείρησε διαδοχικὰς ἀ-
φαιμάξεις εἰς ὅλα τὰ πακέττα τῶν φί-
λων του, δικαιολογούμενος ὅτι εἶχαν
σωθῇ τὰ «δικὰ του» καὶ ἐνισχύοντας
τὴν δικαιολογίαν του ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν
πωλητοῦ, ὑπεκρέωνε ἐπὶ τέλους νὰ
ἀγοράσῃ τσιγάρα μολὶς ἐφάνη εἰς τὸν
ὀρίζοντα ἡ σιλουέττα μιᾶς καχεκτικῆς
πωλητρίδας.

Οἱ φίλοι του ἀνέπνευσαν ἀπὸ πραγ-
ματικὴ ἀνακούφιση καὶ εὐχαρίστησαν
τὸν Θεὸν ποὺ ἔστειλε τὴν καχεκτικὴν
πωλητρίαν γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ πα-
κέττα των.

— Ἐλα δὲ τσιγάρα, δώσε μου ἕνα
μικρὸ πακέττο!

— Μὰ φίλε μου, τόλμησε νὰ τοῦ πα-
ρατηρήσῃ ἕνας ἄλλος, ποῦ θὰ σοὺ
πρωτοφθάσῃ τὸ μικρὸ πακέττο; Ἐσὺ
καπνίζεις συνεχῶς.

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε φιλοσοφικώτατα
κι' ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του μαρ-
τυροῦσε ἄνθρωπον ποὺ κι' ἂν ἀκόμα
δὲν εἶχε ἐφευρὲς τὸ ἀεικίνητο, εἶχε
τοῦλάχιστον λύσει τὸ πρόβλημα τοῦ
τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου.

— Δὲν ξέρεις ἐσὺ, ἀπῆντησε. Μάθε
λοιπὸν πῶς μετὰ τὸ μικρὸ πακέττο βρῆκα
τὴ σωτηρίαν μου. Χωρὶς νὰ πιάσω νὰ
καπνίζω ὅσο κάπνιζα πρὶν, ξοδεύω λι-
γώτερα λεφτὰ καὶ καμμιὰ φορὰ κα-
πνίζω καὶ πρὶν πολλοῦ.

Καταλαβαίνετε τί ἀνασάτωση ἔφερε
στὸν κύκλο τῶν καπνιστῶν ἡ εἰδηση
αὐτῇ. Στρέψανε ὅλοι καὶ τὸν κύτταξαν
σάν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ κλέψουν ἀπὸ
τὸ μυαλό του τὴν ἐφεύρεσιν.

Εὐτυχῶς ὅμως γι' αὐτοὺς ὁ ἐφευρέ-
της δὲν θέλησε νὰ τοὺς τυραννήσῃ κι'
ἔσπευσε ἀμέσως νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν.

— Ἴδου λοιπὸν, κύριοι, τὸ μυστικόν.

Δὲν χρειάζεται, καθὼς θὰ ἀντιληφθῇτε
καὶ μόνοι σας, μεγάλη σκέψις καὶ ἐξαι-
ρητικὴ ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε.
Ἄλλωστε ὅλα αὐτὰ τὰ τέτοιου εἴ-
δους ζητήματα ἢ προβλήματα ἂν προ-
τιμᾶτε εἶναι τόσο καθαρὰ καὶ ἀπλά ὅσο
δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε. Τὸ μόνο
ποὺ χρειάζεται εἶναι μιά στιγμὴ ἐμ-
πνεύσεως καὶ τίποτε περισσότερο.

Καὶ στὴν προκειμένην περίπτωσιν, γιὰ
νὰ μὴν σὰς κουράζω πολὺ, ἡ λύσις εἶ-
νε ἀκόμη ἀπλούστερη κι' αὐτὴ γιὰ τὴν
στηρίζεται πάνω σὲ λίγες ἀριθμητικὰς
πράξεις ποὺ μπορεῖ ὁ καθένας σας νὰ
καταλάβῃ ἔστω κι' ἂν δὲν εἶχε ποτέ του
ἀγαθὰς σκέψεις μετὰ τὴν ἀλγεβρα, τὰ
ἡμίτονα καὶ τὰ συνημίτονα τῶν τριγ-
ωνομετρικῶν ἐξισώσεων. Ὡς γνω-
στὸν λοιπὸν φίλοι μου τὸ μεγὰ-
λο πακέττο κοστίζει ἐνδεκα δραχ-
μὲς. Δεδομένου δὲ ὅτι καπνίζω δύο
πακέττα τὴν ἡμέραν, θάθελα εἰκοσι-
δύο δραχμὲς. Ἐνῶ τώρα ἀγοράζω
τρία μικρὰ πακέττα, πληρώνω ἀπὸ ἐξῆ
δραχμὲς δεκαοκτὼ, ἔχω τοῦτέστι μιά
διαφορὰ κέρδους τέσσερες δραχμὲς
καὶ καπνίζω ὅσο καὶ πρὶν.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπενέβη ὁ μαθημα-
τικὸς τῆς παρέας. Ἐβγαλε τὸ μολύβι
του κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ ἀριθμούς.
Μετὰ πάροδο λίγων λεπτῶν ἀνῆγειλε
τὸ ἀποτέλεσμά του θριαμβευτικῶς.

— Κάνεις λάθος φίλε μου. Δίνεις μὲν
δεκαοκτὼ δραχμὲς, ἀλλὰ καπνίζεις
μισὸ πακέττο λιγώτερο.

— Μὰ αὐτοῦ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μυστι-
κόν τῆς ἐφευρέσεως, φώναξε ὁ πρῶτος
κι' ἔσκαψε στὰ γέλια. Τὸ μισὸ πακέ-
ττο μοῦ προσφέρεται ἀπὸ τοὺς φίλους.
Καὶ ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος. Θέλου-
με νὰ καπνίσουμε, βγάζουμε κι' οὐδὲν
τὰ πακέττα, ἐγὼ μικρὸ, ἐσὺ μεγάλον.
Ἐδῶ ὅμως ὁ κάτοχος τοῦ μεγάλου πα-
κέττου σοὶ λέει: «Πάρε, βρέ ἀδελφέ,
ἀπ' τὸ δικό μου...» τὸ δικό σου εἶναι
μικρὸν... Πάρ' ἀπ' ἐδῶ... Κι' ἔτσι
μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐνῶ δὲν φαίνεται
σελέμης, καπνίζεις ἀπ' τὰ ἑνὰ τσιγά-
ρα. Μὲ τῆς ὑποχρεωτικῆς λοιπὸν αὐ-
τὲς προσφορὰς τῶν φίλων, συμπληρώνω
τὸ ὑπόλοιπον μισὸ πακέττο. Μη-
κατε;

Ὁμολογούμενός εἶχαν «μπῆ» ὅλοι,
γιατὶ κανένας τοὺς δὲν ἔφερε καμμιὰν
ἀντίρρηση μῆτε τοῦ μαθηματικοῦ ἐξαι-
ρουμένου. Ἀνεμνήσθησαν οἱ δυστυχῆς
τὰς ἀφαιμάξεις ποὺ εἶχαν ὑποστῇ τὰ
πακέττα τους ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν
ἐφευρέτην, συνεφώνησαν μετὰ τὴν γνώμην
του καὶ ἀπεφάσισαν ὅλοι τοὺς νὰ ἀγο-
ράζουν τοῦ λοιποῦ μικρὰ πακέττα.

Σπεύδω λοιπὸν, νὰ καταστήσω γνω-
στὴ τὴν ἐφευρέσιν τοὺς ἐλπίζοντας πῶς
μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ διαφυλάξω τὰ
πακέττα τῶν ἀνυπόπτων. Μιά λύσις
χωρὶς ἢ νὰ μὴ προσφέρουν ἢ νὰ ἀγο-
ράζουν κι' αὐτοὶ μικρὰ πακέττα.

Νίκος Νικελῆς

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Η χρηματιστική κρίσις που σημειώθηκε στην Αμερική τον παρελθόντα Ιανουάριο έγινε οικονομική. Ήδη διασχίζει τον Ατλαντικό, για ν' απειλήσει την Εύρωπη. Άραγε θα ξαναϊδούμε, όπως στο 1921, ένα τρομακτικό στρόβιλο να σαρώνει την αναγεννηθείσα ευρωπαϊκή ευημερία; Ή αυτές της απαισιόδοξης διαδόσεις, οι ιδιότητες των Σόβιετ παρατάσσουν την οικονομική τους οργάνωση. Επ' πλέον, Αμερικανοί και Γερμανοί οικονομολόγοι και μηχανικοί διαβλέπουν για τα Σόβιετ ένα περιφανές μέλλον. Δημοσιεύουμε ένα άρθρο του μηχανικού Ροζέ Φράνκ, που διηγήθηκε πριν απ' τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια του μεγάλης επιχειρήσεως στη Ρωσία.

Το να συγκρίνουμε της μεγάλης Ηνωμένης Πολιτείας με την απέραντη Ρωσία, που ερμηνεύεται κατά έναν κίονα καθυστερημένη από τα σύγχρονα κράτη, τη στιγμή που θαυμάζεται η δύναμης και ο πλούτος της Αμερικής, θα φανόταν εκ πρώτης όψεως παράλογο. Αν όμως κοινοίς τα πράγματα κατά βάθος, μια τέτοια σύγκριση είναι σήμερα λιγότερο τολμηρή παρά να θεοκλήνουμε στο 1918 την ζωτικότητα των Σόβιετ έναντι της ομαλότητας γνώσης των διπλωματών, βιομηχάνων και οικονομολόγων που είχαν αναγγείλει από μέσα σε μέρα πύθινον την πτώση των μπολσεβίκων.

Δώδεκα χρόνια πέρασαν. Τα Σόβιετ ήδη θεμελιώνουν ένα καινούριο οικονομικό σύστημα.

Γεωργική δύναμις, η Ρωσία τείνει να γίνει βιομηχανική, υφιστάμενη την ίδια εξέλιξη που ωδήγησε από το 1850 ως το 1926 της Ηνωμένες Πολιτείας από μίαν γεωργική εκμετάλλευση που ήταν τα μόνα εσοδά των, σε βιομηχανικές εισπράξεις 3.100 δισεκατομμυρίων δολλαρίων επί συνολικής εξαγωγής 4.700 δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Αυτή η ανάπτυξη, που ήταν κολοσσιαία στο 1914, τριπλασιάστηκε κατά τον πόλεμο. Η αξία της αμερικανικής βιομηχανικής παραγωγής πέρασε σε εκατομμύρια δολλαρίων από 23.837 στο 1914 σε 61.757 στο 1919, για να ξανακατέβη στα 60.250 στο 1925, μετά την κρίση του 1921 και να ξαναεβή σε 62.714 στο 1925.

Η Ηνωμένη Πολιτεία εν τω γενέσει τους, πραγματική ευρωπαϊκή αποικία, των οποίων ο πληθυσμός που προέρχεται εντελώς από τη μετανάστευση (36 εκατομμύρια μεταναστών ευρωπαίων από το 1820 ως το 1925) ανήρχετο στο 1927 σε 118.500.000 ψυχές, έφτασε μόλις το 60 ο του συνολικού πληθυσμού της γης, κατείχαν από 39 ως 69 ο ο του παγκόσμιου κέρδους, άμβλακος, χαλκού ή χάλυβος 72 ο ο πετρελαίου 59 ο ο τηλεφώνων 52 ο ο τραπεζικών καταθέσεων και 38 ο ο χρυσού.

Απέναντι αυτού του πλούτου, τί είχαν τα Σόβιετ;

Πληθυσμό 150 εκατομμυρίων ψυχών.

Η επανάσταση έδωσε το λαό απ' την αδράνεια του και μια μορφοτική προσπάθεια τείνει να τον εκπαιδεύει τεχνικώς και κοινωνικώς.

Τα πλούτη του σε πετροκάρβουνο, σε κινητήριες δυνάμεις, σε μεταλλεύματα πάσης φύσεως, σε γεωργικά προϊόντα υπερβαίνουν κατά πολύ της πιθανότητας της απορροφήσεως της εσωτερικής αγοράς.

Από το 1928 όμως, αντιστρέφονται οι ε-

ροι. Δύο μεγάλα γεγονότα χαρακτηρίζουν την οικονομική εξέλιξη των Ηνωμένων Πολιτειών και των Σόβιετ:

Η θεμελίωση του Πενταετούς Σχεδίου στα Σόβιετ ή εκδηλωθείσα ανεργία στις Ηνωμένες Πολιτείες που, τώρα, κάνει να υποθέσουν 3 εκατομμύρια ατόμων!

Η παραγωγή του χάλυβος που έφθανε στους 4.018.000 τόνους τον Δεκέμβριο του 1928, έπεσε κατόπιν από ένα χρόνο σε 2.896.000. Η παραγωγή του χαλκού, που είχε διπλασιασθεί μεταξύ 1910 και 1926 φθάνοντας από τους 730.000 τόνους στους 1.480.000, άρχισε να πέφτει κατά 40 ο ο κατά τους τρεις τελευταίους μήνες του 1929 (160.000 τόνους τον Οκτώβριο, 94.000 τον Δεκέμβριο).

Στην αυτοκινητική βιομηχανία, η πτώσις

Η παρέλασις των άεργων, κατά την διανομήν της τροφής.

είναι μεγαλύτερη. Δυναμική να έχη μηνιαία παραγωγή 600.000 οχημάτων, από 630.000 που είχε τον Απρίλιο, κατέβηκε στα 430.000 τον Σεπτέμβριο και στα 214.000 τον Νοέμβριο!

Στις μεταφορές, ο ίδιος μαρμαρμός. Τι μπορούμε να συμπεράνουμε;

Φαίνεται ότι η αναλογία που παρουσιάζουν οι άριθμοι των τελευταίων μηνών με το 1920—21, είναι ο πρόδρομος μιας οικονομικής κρίσεως της οποίας η ανάπτυξη μπορεί να μās ανησυχίση τούστω μάλλον, εφ' όσον η παγκόσμιος υπερπαραγωγή επέφερε την ανεργία που μασιτίζει, στα βιομηχανικά κράτη, 10 εκατομμύρια εργατών.

Αυτή υπήρξε ασφαλώς η σκέψις του προέδρου Χούβερ που, αμέσως μετά την καταστροφή του Γουόλλ-Στρίτ, συγκεντρώνοντας τους κυριότερους ιδιόντες των Τράστ και των Τραπεζών, έλαβε διάφορα μέτρα των οποίων τα κυριότερα υπήρξαν η μη ελάττωσις των ημερομισθίων, η έκτελεσις έργων κοινής ωφελείας και η ανάπτυξις της οικονομικής κριτικής.

Τί θ' αποδώσουν αυτές η απόφασις; Είναι δύσκολο να πούμε.

Ο «κοινωνικός παρατηρητής» έχει μεγάλο συμφέρον να κάνει τον παραλληλισμό της καταστάσεως αυτής με της άτακτες προσπάθειες που έκαναν τα Σόβιετ για να οργανώσουν τα οικονομικά τους.

Εξωρίζουμε δύο περιόδους:

Η πρώτη είναι από το 1924 ως το 1927 και περιλαμβάνει της προσπάθειες που έκαναν για να επιτευχθούν δάνεια και άλλα εξωτερικά.

Η δεύτερη, που είναι σε πλήρη ανάπτυξη από το 1927, είναι το «Πενταετές Σχέδιο» το οποίο αποτελεί μια μεγάλη μέλη, βασισμένη απ' ενός σε έναν υπολογισμό των ναρκών καταμερισμένων σε πέντε χρόνια, και, εξ' άλλου, στις οικονομικές πιθανότητες της δημιουργίας. Αυτό δε το «Πενταετές Σχέδιο» έγινε μόνο και μόνο επειδή τα Σόβιετ δεν μπόρεσαν να επιτύχουν από τις Ηνωμένες Πολιτείες το δάνειο που τους ήταν απαραίτητο για την αναδιοργάνωσή τους. Η σοβιετική τράστ, απαρήλαστα σαν το άρτο κανικό έχει αυτόνομο προϋπολογισμό.

Ποιά υπήρξαν τα αποτελέσματα του πρώτου τού της εραμίας; το Σχέδιο (1928—29):

Η βιομηχανική παραγωγή υπερέθε της προδοκίας. Αντί της αύξησης κατά 22,2 ο ο πέτυχαν 21 ο ο. Τι προσέδωκε της αύξησης της εργασίας μόνο δεν δικαιολογεί το πρόβλημα (11 ο ο). Επετεύχθη μάλιστα 15,8 ο ο.

Σόβιετ η Ηνωμένη Πολιτεία; Σε κάθε περίπτωση, αυτής της κρατικής αυτοδιοπονομένης επιτηδεύσεως των βιοτικών συνθηκών με την ίδια επιστημονική οργάνωση της παραγωγής την ίδια ενήργηση της διδασκαλίας.

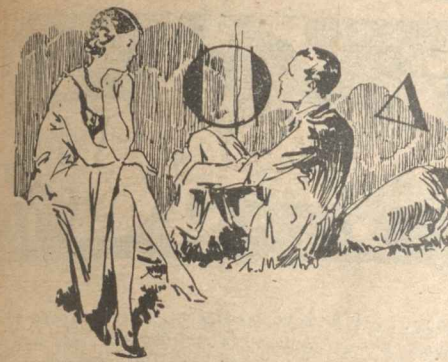
Στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχει παντοφύλακα τράστ διοικουμένης από αντιπροσώπους των κεφαλαίων. Στα Σόβιετ, κρατική βιομηχανία τράστ, διοικουμένη από εργατικούς που απαρτίζουν οι αντιπροσώποι των εργατών.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, προσπάθειες να επιτύχουν ένα κέρδος 8 ο ο. Στα Σόβιετ, καταργούν τα κέρδη, με την ανταλλαγή, τις, μη πώλησις του σίτου και του άμβλακος. Στα Σόβιετ χωρική κρίσις της υπερπαραγωγής, ανισότης τιμών μεταξύ των χειριστήτων αντικειμένων και των προϊόντων της γης.

Η εξωτερική αγοράς θα μπόρεσουν άραγε ν' απορροφήσουν το περίσσειμα που δεν καταναλίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες; Αυτό είναι το ζήτημα. Η Εύρωπη όμως υπερπαραγάγει και ζητεί η ίδια διεξόδους. Η Ασία είναι σε τελεία απομόνωση και ως τόπος δεν δέχθηκε ν' αγοράση σε ικανή ποσότητα ευρωπαϊκά προϊόντα.

Αυτή είναι η οικονομική αδιέξοδος στην οποία βρίσκονται η Ηνωμένη Πολιτεία:

ΡΟΖΕ ΦΡΑΝΚ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Jean Marni

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ

Τομα.—Κάποια βαναυσότητα. Φαίνεται προστηγότατος.
Αγνή.—Πρέπει να κάνει κανένας πώς δεν καταλαβαίνει. . . Τέτοια υποκείμενα δεν είναι σε θέση να μās θέξουν. . . Στεκόμαστε πολύ πιο ψηλά απ' αυτούς. . . (Μικρή σιωπή).

Τομα (κινώντας από την πορτίερα).—Ας είναι, τελειοτάτων. . . Είναι δημοφιλές το Παρίσι. . . Πρέπει να το στερεώθω κανένας λίγο για να το έχω υπόψη. Η Βουξέλλες δεν αξίζουν ούτε το μικρό του δαχτυλάκι. . .

Αγνή.—Δεν έχεις δική. . . Η Βουξέλλες είναι μια πολύ ευχάριστη πόλις. . . Έγώ τουλάχιστον, από μιάς απόψεως, την βρίσκω προτιμότερη από το Παρίσι! . . .

Τομα.—Η κυρία μιλάει σαν άρσενος! Έχει τέτοιο σουξέ στις Βουξέλλες. . . Είναι

—Αυτό πάλι είνε από τ' άρραφα.

φυσικό, έλλωστε αυτό. . .

Αγνή.—Η αλήθεια είναι πως δεν έχω λόγους να μās δυσφορηώ. . . Από τότε έλλωστε που έγκυρταίφησα την οικογένειά μου συνήθισα πάλι να μη στενοχωρούμαι ποτέ. . .

Τομα.—Είναί καλός που η κυρία έφανε από την οικογένειά της; . .

Αγνή.—Εννιά χρόνια. (Κοιτάζει από την πορτίερα). Α! . . . Νά η πλατεία που παίζαμε, σαν είμαστε παιδιά. . . Πόσο ξωφρά θυμάμαι την εποχή αυτή. . . Όταν έταίχα το κορμίστιο με τον Ευγένιο.

Τομα.—Ο κ. Ευγένιος ήταν ο φιλαράκος της κυρίας; . .

Αγνή.—Όχι, ήταν ο αδελφός μου. . . Ήταν μεγαλύτερός μου κατά έφτα χρόνια. . .

Τομα.—Αυτόν με τα διαμαντάκια. . . καλός και κείνον τον άλλον. . . (Ετοιμάζεται να κατέβη).

Τομα.—Η κυρία παίρνει τα λεφτά της; . .

Αγνή.—Όχι, ποτέ. . . Α, μα τώρα φαντά να μείνω κ' έχω μόνη μ' αυτόν τον άμαξά. . .

Αγνή.—Εσύ, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. . . (Πολύ αγά). Εγώ όμως. . .

Άμαξά! Λίγο πιο γρήγορα, σε παρακαλώ. . . Χτύπα τάλογά σου! . . .

Ο άμαξάς.—Προχωρώ όσο πρέπει γρήγορα. . .

Αγνή.—Πηγαίνεις με δήμα σημειωτό. . . Ο άμαξάς.—Ε, και; . . Δε φαντάζομαι να θέλεις να σπάσω τα πόδια του ζώου μου για δυο παλαιογυναίκες; . .

Αγνή.—Γιά δυο. . . τι; . . (Τόν κινεί με προσοχή).

Ο άμαξάς.—Αυτό που είπα! "Αν σαρύσει. . . Πολύ με ζαλίσατε. . . Άρκετά! . . (Δίνει μια καμωσιτιά στον άμαξά).

Αγνή (κατεβάζοντας το τζάκι).—Α! Θέε μου!

Τομα.—Τί είναι; . .

Αγνή.—Έχεις το σάκκο μου; . .

Τομα.—Ποιόν σάκκο; . .

Αγνή.—Τό χονσό μου νεσεσάρ που μου χάρισεν ο μαρκήσιος πριν φύγω για τις Βουξέλλες.

Τομα.—Ναι. . .

Αγνή.—Πάρε το μπουκαλάκι μου με τα μυρωδικά. . . Δός μου το. . . (Η Τομα της το δίνει).

Τομα.—Η κυρία είναι άρρωστη; . .

Αγνή.—Αισθάνομαι πως θα λησθώ. . .

Τομα.—Είναί η μυρωδιά του άμαξά. . .

Αγνή.—Όχι, δεν είν' αυτό. . .

Τομα.—Μήπως τότε είναι από το στομάχι; Μήπως παράφανε η κυρία σήμερα το πρωί; . .

Αγνή.—Όχι, παιδί μου. . . Όχι. . . Μά είναι τρομερόν! . . .

Τομα.—Τί σάς συμβαίνει, λοιπόν, κυρία; . .

Αγνή.—Άκουσε! Στην πρώτη στάση θα κατέβω. Θα πάω ένα άμαξά, θα φύγω μπροστά και σ' θα μ' ακολουθήσεις. . .

Τομα (πεισμένη).—Η κυρία φοβήθηκε; Η κυρία μ' άρνηται μόνη μ' αυτόν τον άμαξά ποτέ μούτρα κακοδούρου; Εύχαριστώ πολύ την κυρία.

Αγνή.—Δεν μπορώ να μείνω. Πρέπει να φύγω. . . Έλα τώρα, Τομα, άφου σου λέω πως πρέπει, πως είν' ανάγκη να φύγω, μην κινήσω τώρα μούτρα. . .

Τομα.—Ας τού το πη η κυρία. Δεν έχω καμιά δοξή να με βροίση κ' άμένα. . .

Αγνή (με ύψος παρακαλώ).—Σε παρακαλώ, Τομα, πες του να σταματήσει. Δεν θέλω να του ξαναμιλήσω. . .

Τομα.—Δεν τόξερα πως η κυρία είναι τόσο φοβιτοίρα. . . (Στον άμαξά). Άμαξά! Σταμάτησε!

Ο άμαξάς.—Τί τρέχει πάλι; . .

Τομα.—Σταμάτησε! . .

Ο άμαξάς.—Πού; . .

Τομα.—Εδώ. Τού άμπελος! . .

Ο άμαξάς.—Όποτε έχω μια τέτοια τωφά! Δε θα πάωτε πάλι ν' αλλάξετε γνώμη ν' άποφασίση έτσι, σαν παιδάκι, παλαιογυναίκες! . . . (Σταματάει).

Τομα.—Η κυρία τόν άκουσε; . .

Αγνή.—Ναι, νά! Δός μου τόν σάκκο μου. . .

Τομα.—Ποιόν; . .

Αγνή.—Αυτόν με τα διαμαντάκια. . . καλός και κείνον τον άλλον. . . (Ετοιμάζεται να κατέβη).

Τομα.—Η κυρία παίρνει τα λεφτά της; . .

Αγνή.—Όχι, ποτέ. . . Α, μα τώρα φαντά να μείνω κ' έχω μόνη μ' αυτόν τον άμαξά. . .

Αγνή.—Εσύ, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. . . (Πολύ αγά). Εγώ όμως. . .

Tristan Bernard

Η "ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΚΑΛΥΒΑ,"

Η βίλλα δεν νοικιάστηκε ποτέ. Οι παλαιοί μου φίλοι Φορινέλ με είχαν καλέσει να περάσω δυό μήνες, με τη συντροφιά τους, στη νοτιοανατολική ακτή. Μόνο ένα σπίτι μπόρεσαν να βρουν: την «Ανθισμένη Καλύβα». Το ενοίκιο ήταν αρκετά στρογγυλό. Παρ' όλ' αυτά όμως ήταν σπανία ευκαιρία.

Η βίλλα άνηκε σ' ένα χήρο, τον κ. Λεωμιέ, ερασιτέχνη αρχιτέκτονα, «που είχε παντρεύει την κόρη του για τη Βραζιλία» και είχε αποφασίσει να εγκατασταθεί σ' ένα περίπτερο.

Η «Ανθισμένη Καλύβα» ήταν περιορισμένων διαστάσεων, πολύ κομψή όμως, με τη μυστηριώδη στέγη της. Η επίπλωσις ήταν μοντέρνα, και ο κήπος αρκετά ευρύχωρος και πολύ καλά διατηρημένος.

Ο κ. Λεωμιέ επιβλητικού αναστήματος είχε γκαρί οντουλαρισμένα μαλλιά και γκαρί γενειάδα, ασπράδι. Έβρινε την εντύπωση ενός κυρίου πολύ καθώς πρέπει και απολύτως δικτυωτού και εγγυημένου.

—Εξώ, είχε δηλώσει, ότι προτιμά κανείς να βρίσκεται ολωσδιόλου σπίτι του. Το περίπτερο που κατοικώ στο βόρειο του κήπου έχει ιδιαίτερα εισόδο σ' ένα δωμάτιο. Θά είναι, κύριε και κυρία, σαν να μην υπάρχει...

Δεν είχαμε διευκρινίσει αν θα διατηρούσε το δικαίωμα να βρίσκεται στον κήπο. Πάντως δεν τον είδαμε ποτέ να περπατάει. ... για περίπατο. «Ολες της ώρες όμως της ημέρας, κάτι είχε να κάνει στον κήπο...» Ακολουθούσε δέξια προς δέξια τον κήπουρο, στον οποίο μοίραζε αειδίως οδηγίες και συμβουλές για να καταστήσει όσο το δυνατό πιο άνετη τη διαμονή των νοικιαζόμενων και να ευχαριστήσουν όσο το δυνατό περισσότερο. Δεν έπαυε ν' απλώνει σπάγγους επάνω από ψηλά βύλινα παλόνια για να συγχρημάσει τα διάφορα φυτά που είχαν διάθεση να σκαρφαλώσουν στον τοίχο... «Αλλάζει πολλές φορές την έκβολή του νερού, για να επιτύχει ένα μεγαλοπρεπές συντελεσμένο».

Ο καιρός ήταν ζεστός, και γεμνάζαμε στον κήπο. Είχαμε ανακαλύψει μιά ωραία θέση, μπροστά στο σπίτι. Στο κάθε γεύμα, βλέπαμε να περνά ο κ. Λεωμιέ, που μας έκανε νόημα να μην τον κυτάζουμε κι' έφευγε στη μαγευτική αυλή της ημέρας, ή φρέσκια κοίμα. Μία μέρα, πλησίασε δειλά-δειλά στο τραπέζι μας, γιατί αντηλθούσε ότι η πατέλλα του ψαριού ήταν σπασμένη στην μιάν άκρη... Έπρεπε στο περίπτερό του και μας έφερε μιά ωραία καινούργια πατέλλα.

Μάσα τί σου λέγα πριν... Την πλατεία... το κρυφτούλι με τον Εγγένο...

Γι' αμα.—Να, Λοιπόν... Λοιπόν... «Ο Εγγένος».

Γι' αμα.—Ο αδερφός σας...;

Αγνή (ορίζοντας μια τρομαγμένη ματιά στον άμαξ).—Νά τος!

Γι' αμα.—Δεν είναι δυνατόν! Είπατε βεβαίως...

Αγνή.—Βεβαιωτάτη! Τον αναγνώρισα καλά...

Γι' αμα.—Τί συνάντησις!

Αγνή (της δίνει δέκα φράγκα).—Δός του αυτά.

(Κατεβαίνει διαστακά απ' τ' άμαξ, και φωνάζει ένα ταξί που περνάει).

Γι' αμα (μόνη).—Πού να πάω; ή όδηγί!...

Πώς θα ξεμπελέσω τώρα... «Αν έμεινα στον άμαξ...» (Με τη γλυκύτερη φωνή της, δυνατά). Τράβα άμαξά!

Ο άμαξάς (γυρίζει, την κοιτάζει έκπληκτος, της χαμογελάει, χτυπάει τ' άλογά του, και το άμαξί ξαναφύγει).

ZAN MAPNI

Μιάν άλλη φορά, αντικατάστησε τη μεταλλική σαλατιέρα με μιά κοκκάλινη... Αποφασίσαμε να μην ξαναφύμε στον κήπο, και εγκαταστήσαμε από τότε σε μιά τραπέζια κατάκλιση και αρκετά χλιαρά.

Οι φίλοι μου αγαπούσαν να χαροπαλίζουν τη μέρα που έβριζε, κάνανε ένα μπρίντζ σε τρεις, που δεν υπάρχει χειρότερο για τους παλιούς παίκτες.

Είχαμε παίξει σ' ένα τραπέζι του σαλονιού. Την επομένη, είδαμε ότι κάποιο άρατο πνεύμα είχε φέρει, κατά την νύχτα, ένα τραπέζι για παιχνίδι. Αυτό το μυστήριο, που δεν ήταν δύσκολο άλλωστε να ξεδιαλύνουμε, μας εξήγησε τελειωτικά ο κ. Λεωμιέ, που, με χίλιες αιτήσεις συγγνώμης για την ενόχληση, ήρθε να μας πει, τη στιγμή που γεμνάζαμε, ότι ήξερε πόσο την ευχαρίστησε το μπρίντζ τη χαλάρωσε μιά κακή εγκατάστασις γιατί κι' ο ίδιος ήταν παλιός παίκτης...

Αυτά σκεπτόμαστε επιστρέφοντας στο αυτοκίνητό μας, όταν ένα τρένο πέρασε μπροστά μας.

Χειρνομίες, στάσις. Ήταν φίλοι μας που έβριζαν να βρούν μιά βίλλα στον τόπο... Έρ μεγαλύτερη γαρά μας πλημυρίσε πικ Φορινέλ κι' έμεινε...

Ήταν όμως περιστασις όπου περιττούμεν ή διακρίνεται... «Όταν ο Φορινέλ είπα πως ήταν αναγκασμένος να πάει στο Μπαρμίν για μιά επίσκεψη υπόθεση, αντηλθούσε με άμεσως το «κρόπ» του φίλου μας, σαν να είχαμε σκηνοθετήσει εις...

Οι φίλοι μας μάζα ακολούθησαν στη βίλλα και συμφωνήσαμε εύκολα για την υπενόησή, που μας επέτρεπε το συμβόλιό μας... Οι φίλοι μας ήταν ενθουσιασμένοι. Έκεί εξηγήσαμε ότι ο ιδιοκτήτης έμεινε σ' ένα περίπτερο ολωσδιόλου απομονωμένο, με τ' διαίτησή εισόδο...

—Αλλωστε είναι χαριτωμένος, χαριτωμένος, είπα η κυρία Φορινέλ.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟ ΛΥΓΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Σταύρος.—Δεν υπάρχει τέλος πάντων ένα μέσον για να επικρατήσει ή παγκοσμιοποίηση;

Κυρία.—Πώς! Δεν έχουν παρά να συνεννοηθούν τα διάφορα κράτη μεταξύ τους, ώστε τα έξοδα κάθε πολέμου να τα πληρώσει ο νικητής!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ερωτωμενός.—Μαγαλόμνηστος Θεέ! Σατανά της Κολάσεως! Αρνθήκα να με λήσθ... Τί να σημαίνει άραγε αυτό;...

Μήπως ανέκαλυψε πως είμαι άπιστος;... Πώς ο μισός μου είναι ελάνθιστος;... ή μήπως είχε φάει... σκόρδο!

ΟΠΩΣ ΤΟ ΠΑΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

Α.—«Αν όχι τίποτ' άλλο, μπορεί να λησθ...»

Β.—Αυτό είναι ή μόνη σου δικαιολογία

ΛΟΓΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ

Σπαρίδης.—Φαίνεται πως οι καλύτεροι άνθρωποι είναι εκείνοι στους οποίους οι καλύτεροι διαφέρουν τελείως μεταξύ τους!

Πέννας.—Συμφωνώ. Γι' αυτό και οι καλύτεροι είναι εκείνοι που οι καλύτεροι διαφέρουν τελείως μεταξύ τους!

Οι Φορινέλ είχαν φέρει το αυτοκίνητό τους...

Οι Φορινέλ είχαν φέρει το αυτοκίνητό τους...

Οι Φορινέλ είχαν φέρει το αυτοκίνητό τους...

Οι Φορινέλ είχαν φέρει το αυτοκίνητό τους...

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΒΕΡΛΑΙΝ

«Όπως όλα τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο, έτσι και ή ποιητής ακολουθεί τη μόδα, με δική της, αν θέλετε, μόδα. Υπάρχουν εν τούτοις μερικοί ποιητές, που, είτε γιατί συγκινούν βαθειά την ανθρώπινη ψυχή, ανεξάρτητα από χρόνο και τόπο, είτε γιατί έχουν μιν επιβλητική και αναμφισβήτητη αξία, καθορίζουν να μένουν πάντοτε της μόδας. Ένας τέτοιος ποιητής υπήρξε και είναι ο Παύλος Βερλαίν.

Ο Βερλαίν μας είναι συμπαθητικός, όχι μόνο απ' την λεπτή και ρομαντισμένη τέχνη του, αλλά κι από τη ζωή του. Γιατί ο γλυκύς κι άχαρος αυτός ποιητής, επέγραψε μιά ζωή γεμάτη τραγικές περιπέτειες.

Άξιζε να οριζώμε μιά ματιά στην τόσο παλαιά τυροβουλκή και άγνησχη αυτή ζωή. Ο Γάλλος λόγιος Γκαστον Ραζώ—που μας επισκέφθηκε τελευταία με την άφορη των Δελφικών Βερσώ—έγραψε, πριν από λίγο καιρό, μιά σχετικά αποκαλυπτική διαλέξη. Από τη διάλεξη αυτή αξίζει να πάρουμε μερικά σημεία.

Ο Παύλος Βερλαίν κατήγετο από μιά οικογένεια αστικής τάξεως. Από μικρός είχε λάβει μιά πολύ καλή ανατροφή. Έκανε σοβαρώτατες σπουδές, και, εξουπνος καθώς ήταν, δεν άργησε να πάρη το δίπλωμά του.

Από μικρός, ωστόσο, έδειχνε πως είχε μιά ρύση εξαιρετικά τρυφερή και λεπτή. Σε ηλικία ογτώ χρονών, ένοιωσε την πρώτη του ερωτική απογοήτευσή!

Όταν τον έκλεισαν εσωτερικό σε κάποιο σχολείο, ο Βερλαίν κατελήφθη από μιάν άνηκη μελαγχολία. «Όταν μεγαλώσε έγινε διαπαισ υπόλληλος. Σε ηλικία είκοσιενός χρονών όμως, ή ζωή του υπέστη δύο μεγάλες κλυδωνισμούς: έχασε τον πατέρα του, την όποιον υπερασπύσασα, και πέθανε μιά έρωσή του με την όποιαν ήταν τρελλά έρωτευμένος.

Ο θάνατος του πατέρα του, έκτος από τη λύπη του επροκάλεσε και τρόμο. Βρισκόταν ανήλικος στη ζωή, κι' αναλογιζόταν της υποχρέωσης και της ευθύνης που αναλάμβανε. Άλλες καθώς ήταν, φοβόταν... Όσο για το θάνατο της έρωσής του, αυτός τον έραβε κι' ο μιά μαυρή απελπισία, αποτέλεσμα της οποίας ήταν, καθώς θα δούμε, να δηλητηριάσει όλη του ή ζωή.

Της δύο πρώτες μέρες που ακολούθησαν το θάνατό της—έγραφε ο ίδιος ο Βερλαίν—δεν έγραφα τίποτα... «Ήπια μόνο, έπινα συνηώς, και από τότε έγινα αλκοολικός...»

Και το φοβερό του αυτό πάθος, άρρηκτον συνεννοηθούσε τα διάφορα κράτη μεταξύ τους, ώστε τα έξοδα κάθε πολέμου να τα πληρώσει ο νικητής!

Τότε από ένα χρόνο, εν τούτοις, μιά νέα περιπέτεια επρόκειτο να παρουσιασθή στη ζωή του.

Μία μέρα, στο σπίτι του φίλου του μουσικού ντε Σιβρό, συνήντησε μιά νέα. Ή αυτή ήταν σαν της κοπέλλας που έχει παρανοήσει από ποιημάτων του: Λεπτή, λυγρή, ευγενική, με ωραία μεγάλα παρθενακά μάτια. Ο Βερλαίν φροσκά, την έρωτεύτηκε άμεσως, και, χωρίς να πολυδιασπασθή, έζησε το χέρι της από τον πατέρα της.

Ο πατέρας της όμως, ένας καλός και άγαθος άντς, δεν έμεινε ενθουσιασμένος από την πρόταση αυτή. Ένας νεαρός ποιητής, αλκοολικός μάλαστα κι' έλας, δεν ήταν βέβαια ο γαμπρός των όνειρων του. Μπρός στην έμνηση όμως της κόρης του, ή όποια από μετάβη είχε αρχίσει να ερωτεύεται στο καλά τον ποιητή της, αναγκάστηκε στο τέλος να ένοστη.

Η νέα όμως είχε μιά πολύ φιλάσθενη κράση. Άμέσως ύστερ' απ' την αναγγελία των διαφερόντων τελείως μεταξύ τους!

Πέννας.—Συμφωνώ. Γι' αυτό και οι καλύτεροι είναι εκείνοι που οι καλύτεροι διαφέρουν τελείως μεταξύ τους!

Οι Φορινέλ είχαν φέρει το αυτοκίνητό τους...

να σημαίνει ή όσα της εύτυχίας του, άρρωστές ή μητέρας της. Νέα αναβολή... Τέλος, έγινε κάποτε καλά κι' ή πεθερά, κι' οι δυο νέοι είδαν τα όνειρά τους να παίρνουν σάρκα και όστά: παντρεύτηκαν. Ήταν άρα άμαξ μαζί του για το Λονδίνο. Έκεί όμως ο Ρεμπώ άρχισε να τον κακομεταχειρίζεται.

Επέδωθε εν τούτοις μιά νέα του καθήκοντα. Προσπάθησε ναζήσχη μιά κανονική ζωή, και να γίνη πρότυπον οικογενειάρχου.

Έξωφρα, μιά μέρα, ο Βερλαίν έλαβε στο σπίτι των πεθερικών του όπου έμεινε ένα γράμμα. Ένας νεαρός μαθητής, που είχε αποβληθή από το σχολείο του, του έγραφε τα εξής:

«Όλοι οι ποιητές της ρομαντικής σχολής είναι ανήλικα. Ένας ποιητής μόνον μπορεί να γίνη ήγής της νεολαίας: σεις. Γι' αυτό σας γράφω και σας στέλνω μερικούς στίχους μου... Είμαι ένας δυστυχισμένος... Θάθε-

ποίο και τον εγκατέστησε.

Από τότε οι δικαί του τον έχασαν εντελώς... Ο Ρεμπώ, εκ φύσεως τυροβουλκής, ήθελε να ταξιδέψη. Ο Βερλαίν, για να μη του χαλάση το γατήρι, εγκατέλειψε τη θέση του, την οικογένειά του, τα πάντα, κι' έφυγε μαζί του για το Λονδίνο. Έκεί όμως ο Ρεμπώ άρχισε να τον κακομεταχειρίζεται.

Από το Λονδίνο, ο Βερλαίν, συνοδευόμενος πάντοτε από τον Ρεμπώ έπηγε στην Βρυξέλλες. Εκεί, ή ζωή του ποιητή κατάντησε πιά εντελώς άβυσσος. Ο Ρεμπώ εξακολουθούσε αλύπητα να τον ήγχη και να τον προσβάλλει διαρκώς. Και σε μιά στιγμή απελπισίας, αντικορύντας το θάνατο στο όριον βρισκόταν για το γατήρι του άχάριστον αυτού, ο Βερλαίν έβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι και έπροσβόλησε δυο φορές έναντιον του φίλου του.

Ο Ρεμπώ ώδηγήθηκε στο νοσοκομείο. Ο Βερλαίν στο δικαστήριο, όπου καταδικάστηκε σε δυό χρόνια φυλάκισης.

Σαν βρέθηκε στη φυλακή, ο Βερλαίν μετάνιωσε για όλη την έως τότε ζωή του... Έπηρεασμένος από της ιδέες αυτές, έγραψε τη «Φορντή» ένα από τα καλύτερα βιβλία του.

Η γυναίκα του, άπαυδίσασα, είχε κάνει αίτηση διαζυγίου. Και το διαζύγιο είχε χορηγηθή. Ένθ' βρισκόταν ακόμη στη φυλακή του έθεσαν την απόφαση του δικαστηρίου. Ίδω, κατά λέξη, το περίφημο αυτό κείμενο:

Συνεδρίασις της 24 'Απριλίου 1874

...Το δικαστήριο άκουσαν των άγορεύσεων και των συμπερασμάτων του Μανιέ, δικηγόρου, του Γκυγιώ Σοννιέστ συνήγορου της σύζυγου Βερλαίν, του Περρά, συνήγορου του Βερλαίν, και του εισαγγελέως, συσκέφθεν συμφώνως προς τον νόμον, δικάζον κατά την διαδικασίαν του.

Δοθέντος ότι ή δεσποινίς Μανιέ συνεζύχθη κατ' άδυσχον του 1870 μετά του ίδιου του Βερλαίν, ότι όλλοιον μετά τον γάμον ο Βερλαίν ηρχισε να πίνη και να μεθύ, ότι εφόρκομενος εις τοιαύτην κατάσταση, έπροέβλεπε σιγά σιγά βλάβη κακώσεσι στην σύζυγόν του, ότι υφολόγησε ο ίδιος της πράξεος του αυτές σε μιά επιστολή που έστειλε στη σύζυγόν του.

Δοθέντος ότι εκ της αλληλογραφίας του Βερλαίν σιγά σιγά προκύπτει ότι εγκατέλειπε την συζυγικήν στέγην για να εγκαταστήσθης Βρυξέλλας, όπου ελευθερώσε επεδόθη στη μέθη, ότι εκ της αυτής αλληλογραφίας που εάγεται ότι διατηρεί στίσεις μεθ' ενός άλλου νέου, ότι την 8 Αυγούστου 1873 καταδικάσθηκε στην Βρυξέλλας σε διατή φυλάκιση και διακοσίων φράγκων αποζημίωση για τα γαμήλια και τρώματα που έπροέβλεπε έναντιον αυτού του πρόσωπου.

Δοθέντος ότι ή πρόξεις αυτές αποτελούν διαπομπάς, αιτίες και βάσεις ύβρεος που μπορούν να επηρεάσουν τον παύ της σύζυγου Βερλαίν αίτούμενο χωρισμό.

Διά ταύτα κτλ. κτλ.

Ο Βερλαίν καταδικάστηκε ακόμη σε μηνιαία διατροφή της σύζυγού του έκαστο φράγκων και στα έξοδα της δίχης.

Η αναγγελία του διαζυγίου του ήταν τρομερό χτύπημα για τον Βερλαίν. Ο παπας των φυλακών, για να τον παρηγορήσει του έφερε ένα ευαγγέλιο. Ένας νέος δριζύοντας άνοιχτηκε τότε μπρος στα μάτια του ποιητή ή θεοφάνεια.

Και από την ημέρα εκείνη ως το θάνατό του—που έπληθε από αλκοολικό παραλήρημα—άφωσώθηκε στην θεοσκεπτική ποίηση για να ελίσσωθ. Και τα θεοσκεπτικά ποιήματα του Βερλαίν θεωρούνται ως πραγματικά άριστογμήματα!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Είναι πολλά πράγματα που δεν είδε ποτέ κανείς στο Χόλλυγουντ: Την Κλάρα Μπόου χωρίς σκυλί: Τον Έρνστ Λομπνίτς, χωρίς ποδόσφαιρο και τον συγγραφέα Τζώρτζ Μάρτον με το χαμόγελο...

Ο Τζώρτζ Μπάνκροφτ έχασε ξαφνικά τη φωνή του, στο μέσον μιας ταινίας. Το αγόρι σπασμένο σταμάτησε. Οι ήθοιοι πληρώνονται μισό ήμερο ύπνο εν τω μεταξύ. Ο Τζώρτζ πήγε στο Πόλυ Σπρίγκς. Εκεί όμως δεν παρατηρήθηκε καμιά καλλιτέρευση και ξαναγύρισε στη θερινή διαμονή του του Μάλμπου Μπέρτς.

Η Γκρέτα Γκάρμπο μιλεί επί τέλους... Οι Αμερικανοί κριτικοί αναφέρουν το γεγονός με χιούμορ. Ο Φρέντ Νιμπλο θα την διευθύνει στο «Κόκκινο Ποτάμι».

Ο φόν Στρέχαμ άγκαζαρίστηκε από την εταιρεία Βάρνερς Μπρόξ. Λένε ότι πρόκειται περί συμβολαίου μεγάλης διάρκειας. Θα παίξει, θα γράψει και θα διευθύνει. Μάλλον θα παίξει όμως, γιατί δεν επέτυχε και τόσο στα δύο άλλα.

Η δημοσιογραφία οδηγεί σε όλα. Λοιπόν να είναι κανείς επιτήδειος και να έχει θέληση. Ο Κλάιβ Μπρούκ, τώως συντάκτης του «Λόντον Ντράιφτ Γκλάουπ» και τώρα φημιμένος κινηματογραφικός αστήρ, διατηρεί την καλύτερη ανάμνηση απ' την παλιά του τέχνη. Μια κεφαλιώδης σκηνή του τελευταίου φιλμ του παριστάνει το γραφείο της διευθύνσεως μιας μεγάλης αγγλικής εφημερίδας κι' ο Κλάιβ Μπρούκ, βλέποντας το ντεκόρ για πρώτη φορά, νοιώθει μια συγκίνηση:

—Μου φέρνει νοσταλγία, λέγει.

Ειδήσεις από τη Νέα-Υόρκη δεβαίνουν ότι η εταιρεία Φόξ Φίλμ Κορπορέσιον ανήγειρε στους μετόχους της ότι εδότη έντολη όπως πληρωθεί άμέσως σ' αυτούς το από Ιανουαρίου μέχρι του Απριλίου ε. ε. μέρος του οποίου παρέμεινε απλήρωτον. Η παρούσα οικονομική κατάσταση της Φόξ Φίλμ αποδεικνύει ότι όλα τα μέχρι σήμερα χρέη της εταιρείας εκπληρώθηκαν (γραμμάτια, δάνεια κλπ.) συμπεριλαμβανομένης και της αγοράς των θεάτρων της εταιρείας Μπόιτς-Γκωμόν.

Η Φόξ Φίλμ Κορπορέσιον παρ' όλας τας μέγας ήμερας ένεργηθείσας πληρωμας, έχει στα ταμεία της επί πλέον δώδεκα εκατομμύρια δολάρια καθ' όσον κατά τους τελευταίους δύο μήνας έπραγματοποιήθηκαν με μεγαλύτερα από της ιδιοσεώς της κέρδη. Συνεπώς όλες ή μέγιστοι δηνόστοιχοι ήτοι οικονομικές δυσχέρειες υπερεπηθήθησαν, ή δε νέα παραγωγή ταινιών της εταιρείας προβλέπεται ότι θα είναι ή μεγαλύτεροστέρα των μέχρι σήμερα πραγματοποιηθένων ανά τον κόσμο.

ΓΑΛΛΙΑ

Ο Αμπέλ Γκάνς είναι αναντιρρήτως μεγαλύτερος. Την μεγαλοφυία του όμως δεν μπορούν ν' άνεχθούν —ας μάς επιτραπή ή έκφρασις—οι κάτοικοι του Ζουανβίλ, όπου αγοράζεται το «Τέλος του Κόσμου». Γιατί πρόκειται να είναι κανείς πραγματικά άγιος για να υποφέρει άγρογγίστως τη φασαρία του στούντιο. Την περασμένη εβδομάδα τα ξηφώνητα χιλίων κομπάρσων ανακατεύονταν με τα ούλασμα της σκηνής, τον ρόγχο δυο κινητήρων αεροπλάνων, της εκοήσεως του πυροτεχνήματος και τον έκχωφαντικό θόρυβο της πυροσβεστικής αντλίας. Δηλαδή, σωστής κατακλυσμής... ήγων! Η ήχητική ταινία έχει απαιτήσεις. Οι δυστυχείς όμως γείτονες δεν τακούν αυτά. Ξαμψαν σε συμπαγή μάλα έκωντιόν του στούντιο, έτοιμοι να κακοποιήσουν τον Αμπέλ Γκάνς και τους συνεργάτας του.

Εύτυχώς που ή άρχή φουρούσε και οι δυστυχείς γείτονες γύρισαν στα σπίτια τους άπρακτοι και δεν έκλεισαν μάτι ως το πρωί.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΩ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΣ ΔΕΚΑΡΕ

Paul d' Ivoi

Τά προηγουμένα.—Η διαθήκη του εξαδέλφου του καθιστά τον Λαδάρντ γενικών κληρονόμον, άν κάνη τον γύρον του κόσμου με πέντε δεκάρες. Έννάντια περιπτώσει, κληρονομεί ό σέρ Μύρλετον. Ο Λαδάρντ αρχίζει το ταξίδι του και φθάνει στο Μεξικό όπου ανακηρύσσεται πρόεδρος.

(Η συνέχεια)

Κατέβηκαν πράγματι εις τό Καλαμπόχο. Η περιοχή εκεί είχε έτοιμος και έπρωχόρησαν διά μέσου εδάφους άκατοικήτου. Δυστυχώς όμως καταρχόμενοι του τράνου δεν άντελήθησαν τον Ζισέ, όστις τους είχε άντιληφθή και τους παρακολούθει.

Τους είδε να προχωρούν προς την κατωφέρεια, ήτις φέρει προς τας άκτάς του Άτλαντικού και, γνώστης του τόπου, άντελήθη καλά τότε και πού θα τους εύρισκε. Δεν έσκέπτετο βέβαια να επαναφέρη τον φυγάδα Ηρόδρον εις τήν πρωτεύουσάν του. Εφρόντιζε μόνον διά τή ιδιάν του συμφέροντα και διά τή συμφέροντα του Μπουρέϊγ.

Είχε κατορθώσει να φύγη από τό άτμόπλοιο, επί του οποίου τον επέδιδσαν μαζί με τον Μπουρέϊγ. Έστειλε τον τελευταίον να τον περιμένει εις τό Κολόν και αυτός έφω-

διασμένος με χρώματα, έπήγεν εις τήν επαρχίαν των Γκουατούζος, Ίνδων, πού κατοικούν μεταξύ Κασταίικας και Νικαράγουας. Και δεν θα άργήσωμεν να ίδωμεν τί έσχεδιάζει.

Κατά τας πρώτας ήμέρας πορείας τή έπεισσία δεν παρουσίασαν κανένα σημαντικό ενδιαφέρον για τον Λαδάρντ και τήν ακολουθίαν του. Η μόνη δυσχέρεια ήτο ή διάδοσις των χειμάρρων πού καταβόσκων από τή βουνά. Εστυχώς υπήρχεν ή βοήθεια των Ίνδων με τας σκεδίας των. Τήν 3ην Τουλίου έδωσαν εις τας πρώτας προσβάσεις των Μελαγών Ορέων, παρέκκλινον τας πόλεις Μπριμπί και Κουαμπέ επί της δεξιάς όχθης του Ρίο Ντοράντο, όστις ο Λαδάρντ δεν ήθελε να συναντηθή με Άρχας της Κασταίικας.

Εύρηξαν εις ένα έρημον μέρος τή έρείπια παλαιού πανδοχείου και έπέρασαν εκεί τήν νύκτα, όταν κατά τήν άνατολήν του ήλιου οι ήμίονοι ήρχισαν να χρεμετίζουν κατά ιδιαιτερον τρόπον.

Ο Αύγουστινος με τό Ίνδικόν ένστικτόν του είπεν άμέσως, ότι διά να συμβαίη αυτό κάποιος κίνδυνος υπήρχε εις τή περίε. Έκύτταξε έξα και έδεξε με τό δάκτυλό ένα μικρόν σημείον.

—Ακούε! μακριά προς τή θορειοτική εις τον δρόμο πού έπέρασε και μετε, βλέπω ένα άλλο σημάδι. Φαίνεται πολυπληθές. Ύπαρχουν τουλάχιστον τριάντα άλογα και μουλάρια.

Ανησυχία κατέλαβε τον Λαδάρντ. —Μήπως είναι στρατιώται; ρώτησε. —Όχι! Μού φαίνεται πως άναγνωρίζω ίνδικήν περιβολήν.

—Όστε δεν ύπόλγει κίνδυνος;

—Κανείς, άν οι Ίνδοι αυτοί είναι ποιμένες ή νομαδική φυλή... Αλλά τώρα τους διακρίνω καλύτερα. Έχουν σκεδόν έλοι τυφένια και αυτοί είναι παράδοξον, όστις οι ιθαγενείς της Ταυμαμάχας δεν είναι πολύ κυνηγοί. Επιδίδονται περισσότερο εις τήν αλιείαν. Έπέρασαν μερικά λεπτά. Οι ταξιδιώται έ-

κύτταζαν τήν πλησιάζουσαν συνοδείαν. Ο Αύγουστινος, όστις έντότοις ήτο φτωχός και γενναίος, όχρησε.

—Τί τρέχει; Τί έπαθε;

—Είμε Γκουατούζοι.

—Λοιπόν;

—Οι τρομεροί Γκουατούζοι με τό ήμε πρόσωπο, τή γαλανά ατία και τή κίτρινα μαλλιά... Είμε απόγονοι συμμορίας Άρμεν πειρατών, οι όποιοι έγλυμπατήθησαν από έχουν άγρια ήθη. Διαπράττουν τας μεγαλύτερας ωμότητες και—άν τή έργον μαζί με είμεθα χαμένοι.

—Αλλά πως ήλθαν εδώ;

—Αυτό δεν μπορού να έννοήσω. Αλλά οι άνθρωποι είναι ικανοί να σκοτώσουν τήν τέρα των και τήν μητέρα των, για να πάρουν λεπτά και να πούν άρχουμένους.

—Λεπτά; Άν τους δώσουμε για να έγουν; είπεν ο σέρ Μύρλετον.

—Ανησυχείτε ότι δεν έγινε λεπτά εις τή τέπνη μας και ότι αυτοί δεν έέρουν τί τί τσέκ;

—Όχι! Όχι! είπε ο Αύγουστινος. Ίνα περάσουν χωρίς να μάς καταλάβουν.

Αλλά οι ταξιδιώται μετά λίγη παρατήρησαν ότι εις τους χρεμετισμούς των ήμίονων άλλοι χρεμετισμοί άπήντων. Οι πρώτοι Γκουατούζοι έστάθησαν κατ' άρχην. Εφρόντο να συσκέπτονται μεταξύ των. Κατόπι προσηγορεύον δέκα εξ αυτών, ως καρδιωστών, κατηνύθησαν προς τή έρείπια, όπου ήσαν ο Λαδάρντ και τή συνοδεία του.

Γρήγορα δεν άπέμεινε άμυδρότα και των προσέσεων της έρίπτου άκείνης συνοδείας. Η μίς Άουρε έκύνταξε με τό λαιμόν της και είπε:

—Η έξωτερική εμφάνισις των Ίνδων ετών είναι όπως τήν περιέγραψε ο Αύγουστινος... Επ' πλέον διακρίνω μεταξύ των τήν έχθρον μας, τον δόν Ζισέ.

—Τί πρέπει λοιπόν να χυμώμεν; είπεν ο σέρ Μύρλετον, χωρίς να δείξη τό ελάχιστον σημείον φόβου.

—Μία μόνον όδός ύπάρχει! είπε ή απροσιστικότητα ο Λαδάρντ. Ν' άναγκάσωμεν Έχουμε όπλα και πρέπει να τή άναγκάσωμεν και, να τους έμποδίσωμεν να πλητύνουν.

Ο ρόλος του καλούς καθυστάθη. Οι πρώτοι άνδρες όφωρώθησαν όποτε σπορά λίθων, ο Αύγουστινος με τό σπαθί του, ο Λαδάρντ και ο σέρ Μύρλετον με τή μεγάλη περιστοφά των. Επείμεν ή συνοδεία να φύγη εις άπόστασις ολίγων πόντων διακρίνον τήν και έπυροβόλησαν και οι τρεις συνηγώς... Δύο Ίνδοι έπεσαν και ο τρίτος έστρίψεν έκλονίσθη. Οι έπιβήμενοι εν τούτοις δεν έσταμάτησαν. Έγροσιόθησαν δύο άπαντες όμοιοι, αί όποιοι έρίψαν πέντε άπαντες Ίνδους διά τή σταλή ή συνοδεία.

—Ας τους προσέχωμεν! είπεν ο Λαδάρντ. Θα έπιτεθούν και πάλιν.

Οι Ίνδοι είλιν άφιπείους και συνέχισαν μεταξύ των. Δύο εξ αυτών ήσαν έριπτοι πάλιν εις ένα ύψωμα και έκύνταζαν διαρκώς ή έρείπια. Όλόκληρος ή ήμερα έπέρασε χωρίς να γίνη νέα έπίθεσις.

Οι ταξιδιώται μάς είχαν μαζί τους γαλέτες και κονιόρες και έτσι δεν τους έλειπαν τρόφιμα. Νερά έπαιναν άφθονα εις τό μέρος εκείνο.

Η νύκτα έπλησίαζε και ο Λαδάρντ ένόησε τον κανένα αϊφινιάσιόν. Εν τούτοις κατόπιν τής πρώτης ήουχίας πλήρης έπικράτησε. Άλλ' ούτε και τό πρώι συνέβη τίποτε. Οι Ίνδοι έπρωτίτησαν να μεταχειρισθούν τό άσιν του άποκλεισμού.

Οι πολιορκούμενοι έκιναν συμβόλιον μεταξύ των. Είχαν πρόφωπα διά πέντε ήμερας. Νά φύγουν προς τή δυτική δεν υπήρχε πρός. Απάτητοι δόρακι έκλειαν κάθε δεικνόν. Έτσι και ή δεύτερη ήμερα πολιορκίας έπέρασεν άν άπραξία.

(Η συνέχεια εις τό προεχές)

Ζαχαρία ο Παπαντωνίου

Τ' ΑΛΟΓΟ

(Τέλος)

—Ναι, γεια σου. Άναγκαστική είσφορά. Πάσε από 'κει να ξεφορτώσουμε... Λειντε γεια σου. Τι έχεις μέσα;

—Κοζύμι βοϊδί!

—Νά τό ρίξεις κάτω.

—Έτσι μέσ' στο δρόμο; Για στάσου, βοϊδί! Έχω δουλειά, έχω μεροκάματο.

—Τό μεροκάματο κυττάς, καυμένη, ή πού εύγινε απόψε τό σύνταγμα; χωρατεύεις;

—Γιά εήγγα μου, χωριτιανέ... Για πές μου... πώς παίρνεις έτσι τό άλογο; άλλου, νά, απ' τό δρόμο... Έτσι λέει ο νόμος;

—Τώρα θα σου εξήγησω και τό νόμο; Έμφορ. Βοηθάτε από 'δω. Σύνταγμα!

Είπεν ο δεκανέας, κ' οι στρατιώτες άνέβηκαν στη ρόδε, Πάνοντας κ' οι τρεις, έσπυαν τό βωδι προς τή ζώ. Τό μαύρο σπαρτό έπεσε με θρόντο βαρύ κάτω στο πεζοδρόμιο.

—Έλα, μάρε! Είπεν ο δεκανέας. Κόπιασε κοντά, πατριώτη.

—Πού κοντά;

—Στον στρατώνια, να πάρης τόν αριθμό σου. Κ' ύστερ' απ' τόν πόλεμο, άν γίνη πόλεμος, ύστερ' απ' τήν έπιστρατεία τέλους πάντων, νάρθης να πάρης τό άλογο σου και τό κάρρο, ή να πληρωθής απ' τό Δημόσιο, άν σκοτωθής τό ζώ.

Ο γέρος γύρισε και κύτταξε τό βωδι πού ήταν πεμένο στο δρόμο. Είπε στο παιδί του: «Κάθε αυτοί ως πού νάρθω». Τό παιδί έπεσε άπαι στο βωδι και έκονοσάδονταν. Ο γέρος έκλονίσθη τό κάρρο. Δεν έλεγε τίποτε.

Ένας στρατιώτης, εκεί πού πήγαιναν χωρίς καμιά κούνηση, γύρισε και τού είπε:

—Νά, έτσι έγινε και δεν έγινε πατριώτη, θά τό δώσουμε για τήν πατρίδα.

Ο γέρος μετά κάμψη άφ' του άπήντησε:

—Πούς λέει όγι. Για τήν πατρίδα είν' όλα. Μά ο Θεός δίνει καί κάποιους, βλέπεις, έξη παιδιά. Κ' έστου' ή δόλια καρδιά πού ήρουν, σάμπως μπορείς να τήν κάμης όποτε θέλεις πέρας τού νταμαρί; Για να μήν ακούη; Πάνα καρδιά είνε.

—Καρδιάς είπ' ερώναζε ο δεκανέας στο στρατιώτη πού έρνε τό άλογο. Τράβα γρήγορα!

Φύλακε στο στρατώνια κ' έμπαζαν τό κάρρο στην αυλή φωνάζοντας «έ! έ! έ!». Τό πταγμα έτοιμαζόταν. Θά έρνε με μεσάνυχτα. Ο γέρος στάθηκε κ' άκούγε τό θόρυβο της αυλής. Οι έφεδροι χόρευαν, πηδούσαν, τάρταν τον κόσμο με τής φωνές. Τα τραγούδια, τή λαινοτραγούδα, τή λημονημένα, τή παλιά, ήχουσαν τόσο χαρωπά, σε τόνο πού πού δεν τους έδωκε τό κρασί, ποτέ ο έρωτας.

Τούτο τό μεθύσι, κ' ο χάρος κερσάτης, πρώτη φορά τώβλεπεν ο γέρος. Έβλεπε τους χορευτάς, τους τέλλους γόρους, τό χορευτή πού έμε το κορμί του στον αέρα, τό πλήθος πού σπενδονίζονταν ψηλά. Άνταμια στο τραγούδι, γίλιο θόρυβο, τής καινοεργίας άβύσσος τό βιαστικό πάτημα, ή προσπαγή, τό κάρωμα καπνοσύν, τό φόρτωμα, πετάλων χτυπήματα στη γή, προσπαγές ώργισμένες, τανιν τή τρεχάδα, μεγάλο λαχανιάσμα της έπιστρατείας. Πολίτες έμπαζιναν μέσα ψάλλοντες για δικούς των, φωνάζοντας όνόματα τού πορ. Και διαβάτες και χαμινια. Και όσους μεταξένους έκιναν θόρυβο, άκολουθώντας κάποιον παιδί, έφεδρο πού πήγαιναν να φορέση τό σάκχο, πλόντας μέσα στην πλατιά στήλη. Κάποιοι κοατούσαν εκεί στην άκρη μία στήλη. Ένας παπάς από κάτω, φορώντας ψακελίκια σταυρωτά στο στήθος,

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΗΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Είναι γνωστόν ότι ο Μπαλζάκ ισχυρίζεται πως ήταν δεινός στη γραφολογία.

Μία κυρία τον έπασκεψθη για να τον παρακαλέση να εξετάση τή γραφή ενός διδασκατούς μαθητού και να τή δώση τή γνώμη του για τό μέλλον του παιδιού.

Ο Μπαλζάκ μελέτησε τον γραφικό χαρακτήρα προσεκτικά, θεωρήθηκε ότι ή κυρία δεν ήταν υπέροχα του μαθητού και, χωρίς να φοβηθή μήπως τής προένηση λύπη, δήλωσε, με άπόλυτη θεβαιότητα:—Αυτό τό παιδί είναι δύστροπο και ελαφρόμυαλο. Δεν θα κάνη ποτέ τίποτα καλό.

Η κυρία ύπολόγησε τότε στον Μπαλζάκ, γελώντας, ότι αυτά τή περίφημα γραφή ήταν τού ίδιου του Μπαλζάκ, όταν ήταν δώδεκα χρονών!

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΣΣΕΝΕ

Ο ένδοξος συνθέτης Μασσένε είχε στοιχηματίσει με μία νέα κ' ύποψη κυρία τής αριστοκρατίας ότι θα τή έδωλε στίτη της, παρ' τήν θέλησή της, με προωίν ντεκαμπιέ. Η κυρία είχε ξεχωρίσει τό στοιχημα. Ένα ποσό, κατά τής 10, ενώ βρισκόταν στην τουαλέτα της και νόμιζε πως ήταν δολοφονη, άκουσε να παίζουν πάνω στο σαλόνι. Κατάπληκτη, ώριπες και δόθηκε έναν άνηλωτο πού τής είπε ότι ήταν χοροδίστης. Ο άνηλωτος όμως χοροδίστης έδωλε τήν περούκα του και έσπασε στά γέλια. Ήταν ο Μασσένε, πού κέρδιζε τό στοιχημα.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΟΤΗΡΙ

Ο Κάρολος 12ος, βασιλεύς της Σουηδίας, μία μέρα πού ήταν μεθυμένος, φέβηκε άπροσώς στη βασίλισσα μητέρα του. Εκείνη άποσύθηκε στα διαμυσματά της καταλυπημένη και έμεινε κλεισμένη όλη τήν έπομένη. Καθώς δεν φαινόταν, ο βασιλεύς ρώτησε τήν αίτια και τόν πληροφορήσαν.

Γέμισε ένα ποτήρι και πήγε να δοή τήν μητέρα του.

—Κυρία, τής είπε, έμαθα ότι, γιές, πού ήμουν μεθυμένος, έέγρασα τό σέδα πού σάς έσείλω και δεν φάνηκε συνεπής στην αίτησή πού τρώω για σάς. Έρχομαι να σάς ζήρησω συγγνώμη και, για να μην μεθύσω άλλη φορά, πίνω αυτό τό ποτήρι στην άφεία σας. Θά είναι τό τελευταίο πού πίνω στη ζωή μου.

Κάτρησε τό λόγο του και από εκείνη τή μέρα δεν ήμια ποτέ κρασί.

ΜΙΑ ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΝΑΝΤΗΣΙΣ

Η μάχη του Τολέν, στο 1759, μεταξύ των Αυστριακών και των Πρωσσιων, κατέληξε πώς όσους των πρώων. Ένας στρατιώτης τού Φρειδερίκου Ζου δέχθηκε μία σφαλιά στο πρόσωπο πού τού άπασε μιάν ούλη. Ο άσπιδος τον συνάτησε και τόν ρώτησε:

—Σε ποιά τάξερνα σέκιναν σ' αυτά τή γαλία;

—Σε μία τάξερνα έπου ή Μεγαλειότης Σας πλέσσεσε τή σπασμένα, άποκρίθηκε ο στρατιώτης.

Η άπάντησις πλήγωσε καίμως τόν Φρειδερίκο, ο όποιος όμως παρ' ό, αυτά δεν παρέλειψε ν' άνταμείψη τόν έρωπο στρατιώτη.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΡΑΚΙΝΑ

Ο Ρακίνας έτάφη στο Πάρο Ρουαλά-ντέ-Ζάν, καθώς είχε ζήτησε στη διαθήκη του, καθώς όμως ζήτησε πάντα να φανή ευχάριστος πού τον Λουδοβίκο 14ο πού δεν κύταζε με καλό μάτι τή νουή του Πάρο Ρουαλά, καθώς άργοντα, γνωστός για τής ευφυολογίας του, είπε:

—Ο Ρακίνας δεν θα τολμούσε να τό ζήτηση, ένόσω ζούσε.

Η ωραιότερη πολωνίς «οτάρ» Χέδβιγ Σμοσάβσκα, που πρωταγωνιστεί στο όμιλουν φιλμ «Εξόριστη στη Σιβηρία».

Ο κινηματογράφος είναι πολύ άχάριτος. Τα διάφορα «άστρα» μόλις προφθάνουν να μεσουρανήσουν, και άμεσως επικινδύνονται από άλλα νεώτερα. Η Λουίζα Μπρούκς είναι μία από της άλλες εξαιρετικές: επί χρόνια τώρα εγείρεται στην πρώτη γραμμή, και θεωρείται «παλιά», μολονότι 23 μόλις ετών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η περίφημη 'Ινδύ ποιήτρια Κυρία Σαρδζίν Ναιντόν, η οποία έγραψε το έργο «Μαχάτιμα Γκάντι», ο αρχηγός των επαναστατημένων 'Ινδών, ο οποίος σεν επί κεφαλής του κινήματος μετά την σύλληψήν του από τους 'Αγγλους. 'Αλλά δεν ήγησε και αυτή να φυλακισθή.

Η αμερικανική αστυνομία δεν άστεινεται καθόλου με τα ματα τάξεις. Μερικοί φοιτητά της Πενσυλβανίας έγραψαν τελευταίως ένα καθηγητή τους και ήμποδισαν το μάθημα. Η αστυνομία συνέλαβεν άμεσως 300 φοιτητάς, τους οποίους έφυγε να κινήσει. 'Ιδού ένας «ταραξίας» απαγομένος από κρατητήριον, στο αστυνομικό αυτοκίνητο, που ονομάζουν εκεί «χοροϊδεντικά «τό καλάθι της σαλάτας»!

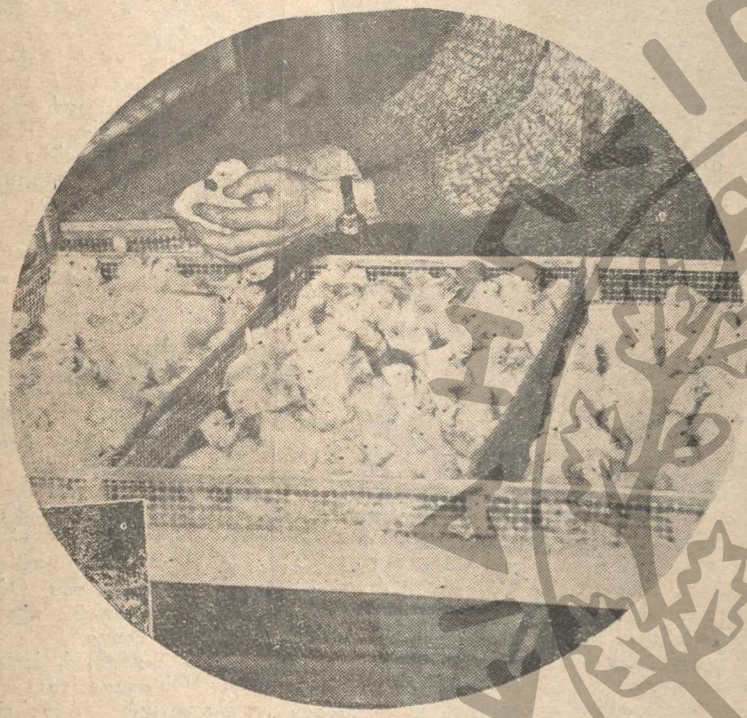
ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΣΤΟ
ΟΜΠΕΡΑΜΕΡΓΚΑΟΥ

το μικρό βαναρικό χωριό του 'Ομπεραμεργκάου υπέφερε στα 1672 από πανώλη. Οι κάτοικοί του, όταν απηλλάγησαν από την μάστιγα, έπαιναν τάξιμο να αναπαριστάνουν κάθε δεκαετία τα πάθη του Χριστού. Και οι απόγονοί των έκρατσαν με εὐλάβεια μέχρι σήμερα την παράδοσίν τους. Η έφρετινή παράστασις έγινε μὲ εξαιρετικήν έπισημότητα, σὲ νεόκτιστο θέατρο μὲ 5.200 θέσεις, όπου συνέρρευσαν θεαταὶ ἀπὸ τὸν ὅλον κόσμον. Τούς ρόλους υποδύονται ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Ἀνωτέρω μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστάς. Ἀνω ἀριστερά: Πίτερ Ρέντλ (ἀπόστολος Πέτρος) καὶ ὁ 'Ιωάννης Λάγκ ('Απόστολος 'Ιωάννης), πλάι τους ὁ Γκίντο Μάγερ στὸν ρόλο τοῦ 'Ιούδα. Κάτω ἀριστερά: Ἡ Ἄννα Ρούντλ στὸν ρόλο τῆς Παρθένου. Ἀνω δεξιά: Ὁ Ἀλδὺς Λάγκ στὸν ρόλο τοῦ Χριστοῦ. Μέσον: Ὁ δρόμος τοῦ μαρτυρίου. Κάτω δεξιά: Ἡ πρώτη παράστασις, καὶ ὁ Ἄντον Λέχγκερ στὸν ρόλο τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα.

Ίδου ἡ παραγωγή μιᾶς αμερικανικῆς ηλεκτρικῆς κλωστοϋφανῆς, μέσα σὲ μικρὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα.

Στὸ μοναεῖο τοῦ 'Ομπεραμεργκάου, τὸ παράξενο αὐτὸ μεσαιωνικὸ ὁρολόι ἐπὶ τοῦ τοῦ προσοχῆν τῶν ἐπισκεπτῶν.

Edmond Jaloux

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΑΓΑΠΗ...

Στη γωνιά ενός δρόμου, ο Ντιντιέ Μπριζόλ συνάντησε ένα παλιό του φίλο, που δεν είχε πάψει να τον βλέπει ολόκληρο, τον Φρενίκο Φρενιόν.

—Τι ευτυχία ήταν αυτή να σε συναντήσω! είπες. Ίσα-ίσα που σκεφτόμουν να σου γράψω, για να σε παρακαλέσω να έρθεις να φάμε μαζί το ποσέας Σάββατο... Θα είναι και η κυρία Νταλλόζ, που είναι περαστική από δω, και η οποία ζήτησε να σε δει...

—Α! μουσούρισε ο Ντιντιέ Μπριζόλ σατισμένος. Θάνα και η κυρία Νταλλόζ... Ναι, ναι, συμφωνώ, μα είπατε παραπολι εγγενικός που εξακολουθώ να θυμάστε ένα γέρο-ζέρο σαν και μένα.

—Ω! δεν σε θυμήθηκες εσείς, αποκήρυξε ο Φρενιόν, με αφέλεια, μα η Ζάν Νταλλόζ, σου λέγω. Λοιπόν συμφωνώ, το Σάββατο στής οκτώ, με σούβιν!

Ο Ντιντιέ Μπριζόλ στάθηκε λίγο χαλιμαμένος στην άκρη του πεζοδρόμιου. Η καρδιά του φρουροκοπούσε: Δεν ήξερε αν ήταν ευτυχισμένος, ή δυστυχισμένος. Μια χιτίδα ήλιου του έλαμπε στα μάτια. Τα σύννεφα, που τό πωλί, είχαν σκοτεινιάσει τον ουρανό, διαλυθίχανε μονομιάς ένας λαμπρός γαλάζιος ουρανός λαμπακοπούσε πάνω από της στέγες. Παρατήρησε πως το χέρι του σφιγγότανε σπασμωδικά ολόγουρα στο χερούλι της υπερέλλας του. Τού φάνηκε γέλιο ο έαυτός του που βγήκε έξω μ' αυτό το αντικείμενο. Γιατί, διάβλεπε, θα βρισκότανε πάντα κάτω που θα τον νευρίαζε; Μολατούτα δεν ήταν δα και τόσο γέρος. Μόλις πενήντα χρονών, καλή υγεία...

Αυτόσο έφτασε να περάσει η κ. Νταλλόζ από την πόλη τους, που είχε εγκαταλείψει εδώ και είκοσι χρόνια περίπου, για ν' αντιληφθεί ο Ντιντιέ Μπριζόλ πως ήταν ένας ανθρωπος σταπαταρισμένος, τελειωμένος, που δεν είχε πια τίποτ' άλλο να κάνει σ' αυτό τον κόσμο.

—Και όμως δεν την αγαπώ πιά, σκέφθηκε.

Όταν όμως μπήκε στο σπίτι του, η συγκίνηση που αισθανότανε μαρτυρούσε πως δεν έπαυσε ακόμα να την αγαπά.

Προγευματίζοντας, ολόμυθος, μέσα στη μικρή τραπεζαρία του, όπου το φως έμπαινε άβυσσος, ο Μπριζόλ είχε παραβεί ολόκληρος της αντανάφης του. Ξαναζούσε τα επεισόδια του πενήντα ρουάνζου, που είχε ουθήσει τη ζωή του.

Η κ. Νταλλόζ λεγότανε την εποχή εκείνη Ζάν ντε Μοντεγιώ. Άνθηκε στην μικρή αστοκρατία της πόλεως, ο πατέρας του Ντιντιέ ήταν γιατρός, μάλλον αποτυχημένος, και η ζωή του Μπριζόλ ήταν κάτι παραπάνω από μετρία. Μοναχά, επειδή άνηκε σε μίαν από της καλύτερες οικογένειες της χώρας, ο Ντιντιέ, όταν έγινε είκοσι χρονών, είχε προσκληθεί σε μερικές κοσμικές συγκεντρώσεις.

Έκει είχε συναντήσει την δίδα ντε Μοντεγιώ. Ήταν μία ψηλή και όμορφη κοπέλλα, με δερμα σαν του ροδάκινου, με μάτια σμαράγδινα, με καλλιόλες πυρρόξανθα. Την έρωτευθηκε, και επειδή ήταν και αυτός ωραίο παιδί, εκείνη ανταποκρίθηκε στην αγάπη του. Έζησε επί τοια χρόνια σε μία κατάσταση μέθης σχεδόν αδιάκοπης, χάνοντας κάθε επαφή με την πραγματικότητα. Τό να βλέπει την Ζάν ντε Μοντεγιώ, να την ακούει, να σφιγγει το χέρι της, να της λέει, με χαμηλή φωνή, φλογερά λόγια αγάπης, είχε γίνει ο μοναδικός σκοπός της ζωής του. Τού φαινότανε εξυπη, λεπτή, μορφωμένη, μπορεί μάλιστα να υπήρξε όλα αυτά. Μπορεί να είχε και αυτή αισθήματα ευγενικά, ραφιναρισμέ-

να, αφωσιωμένα, όπως διέδλεπε σ' αυτή ο Ντιντιέ. Είναι το μυστικό της νεότητος που δημιουργεί ένα σύνολο θαυμαστών πραγμάτων, που κανείς δεν μπορεί να εξακριβώσει ποτέ αν υπήρξαν πραγματικά ή όχι.

Μα όταν η Ζάν ντε Μοντεγιώ μίλησε στους γονείς της για μία πιθανή ένωση της με τον γιό του γιατρού Μπριζόλ, η πιο κατηγορηματική άρνηση αντιτάχθηκε σ' αυτόν τον γάμο. Και επειδή ήταν ανάγκη να διαλυθεί το ταχύτερο αυτό το ατμοσφαιρικό είδωλο, γιατί ο Ντιντιέ ήταν φτωγός, άπομακρύνανε άμεσως την νέα στην Έλβετία. Έμεινε εκεί τρεις μήνες.

Η Ζαν είχε γίνει ο μοναδικός σκοπός της ζωής του...

Άρχισε άρχισε να ξεχνάει εκεί τον έραστή της: Μά σ' ένα χρόνο, παντρεύτηκε τον κ. Ζάν Νταλλόζ, ένα πλούσιο τραπεζίτη από το Παρίσι, και έφυγε για την πρωτεύουσα. Ναι, είχαν περάσει είκοσι χρόνια από τότε, είκοσι ατέλειωτα χρόνια...

Ο καιρός πέρασε χωρίς να φέρει τίποτα καινούριο στην ζωή του Ντιντιέ. Αφού περάσανε οι πρώτοι μήνες της απογοήσεως, το πήρε άποια, σιγά-σιγά για την μοίρα του, μα δεν υπήρξε ποτέ να ξεχάσει την νέα γυναίκα. Δέχτηκε να γίνει γιατρός όπως και ο πατέρας του, αλλά χωρίς να πετύχει καλλιτέρας απ' αυτόν. Πολλές φορές θέλησε να παντρευτεί με την τελευταία στιγμή, μία λαμπρή οπτασία, έμπαινε ανάμεσα στη ζωή του Ντιντιέ: ένα πλάσμα ήγειμονικά ωραίο, έξυπνο, που ήταν η Ζάν, έτσι όπως νόμιζε πως την είχε γνωρίσει, έτσι όπως την αναθυμούταν. Και προστίμω να ζήσει με την ανάνησή της, με μία εικόνα που καθημερινώς γινόταν πιο αγαπητή, τελειοποιημένη από την φαντασία του...

Και να που η Ζάν Νταλλόζ ξαναγύρισε! Ο Ντιντιέ πέρασε μέσα σε πυρετό την βδομάδα που τον περίερε ακόμα από το Σάββατο.

Τό κακό ήταν ότι δεν είχε τον απαιτούμενο καιρό να παραγγείλει ένα άλλο σκεπτικό του δικό του, που το χρησιμοποιούσε πάντα —γιατί η ζωή του γιατρού Μπριζόλ δεν ήταν διόλου κοσμική— ήταν σταπαταρισμένος, παλιός και γυάλιζε στους ανθρώπους. Θα σκεφτότανε η κομψή κ. Νταλλόζ; Όχι, ο Ντιντιέ αισθανότανε βαθιά πως είχε γίνει την ζωή του. Τι μούτρο θάκανε μπροστά σ' αυτή την παρτίδα, αυτός που δεν παύει ποτέ στο θέατρο, που άνοιξε σπάνια ένα παλιό δίπλο, που τ' αγαπούσε τόσο στα γέλια του; Α! πολύ θα προτιμούσε να μη περνούσε ποτέ από την πόλη αυτή η κ. Νταλλόζ!

Ο κ. Φρενιόν ήταν ένας πλούσιος βιομήχανος. Ο Ντιντιέ δοκίμασε στο σπίτι του τον κ. Φρενιόν, ένα θαυμάσιο σκεπτικό λαογράφου με την γυναίκα του, ένα άρρηκτο, δυο-τρεις αγνώστους, τέλος ένα υπέροχο δελφί του που εθριάμβευε, τον γιατρό Παστουρέλ. Όλος αυτός ο κόσμος τον είχε βάλει: λιγάκι. Τέλος παρουσιάστηκε και η κ. Νταλλόζ...

Η κ. Νταλλόζ; Ήταν λοιπόν η Ζάν, που η παλαιά και βλοσυρή γυναίκα, με τα μαλλιά δαμμένα με ξυζενέ, με ένα πρόσωπο πλαστικό και αποκηρυγμένο, με ήγη αγάπη, καλλονής, που για να παντρευτεί έπρεπε να στείλει να γίνει αγνώστη; Ήταν λοιπόν η Ζάν, που μόλις είδε τον Ντιντιέ...

—Καλέ, θεέ μου, χροιά σου Ντιντιέ, είπες, πόσο γαίωρος που γας ξαναβρίσκω! Δεν αλλάξατε και πολύ, δά... Α! πάλι πράγματα έχουμε να πούμε μεταξύ μας! Θα μιλήσουμε για τα περασμένα...

Μα σαν τελείωσε το γεύμα, έβλεπε τον Ντιντιέ να καθίσει δίπλα της, και δεν τολμούσε λέει για όσα είχαν συμβεί μεταξύ τους. Τον δειξε της άρχες κάποιο ενδιαφέρον για την εργασία του, την μοναξιά του, της λύπης του (ασφαλώς είχε ζητήσει πληροφορίες από τον Φρενιόν). Έπειτα του μίλησε για τον έαυτό της, για τα λεφτά της, για τις σχέσεις της, για τα παιδιά της. Καμώτανε ακατάπαυστα μ' ένα νεανικό και πρόθυμο κομποσού. Είχε συντηρεί κυριολεκτικώς τον Ντιντιέ με την υπεροχή της. Δεν είχε άποια πια τίποτα μέσα της από την περυσινή ανόρεξη της από τα ευγενικά αισθήματα της. Και ανσκαλεύοντας χαρούμενα το παλιό, η κ. Νταλλόζ υπεργυρότανε παλαιά για: «Η Ντωβίλλ, η Παχάρ, τα γεμιστά σπός, η μαρκαρίνα ντε Ζ...»

Τού Ντιντιέ τουσούτανε να φωνάζει: «Φτάνει! Φτάνει! Οίκο για μάς, οίκο για τις εικόνας μας! Οίκο για τα νεύρα μας, για τα δικά μου!»

Ανδισμένος σπρώχθηκε. —Φεύγετε κι' εσείς! είπες, «Α! καταλαβαίνω! Η εργασία σας απαιτεί να σ' κώνεστε πολύ πωλί. Καίμενε Ντιντιέ! —Οχι, έκανε εκείνος απελπισμένος. Μα έχω αποκτήσει της καλύτες συνήθειες της μαζιάς, που διαβάζω πάντα να αναβώ. Έκείνη τον απεμαρτέρας ασημένια, να βάζει πως τον έθαψαν.

Στο δρόμο ο γιατρός Ντιντιέ έβλεπε επί το πλείονος, έμπαινε ανάμεσα στη ζωή του Ντιντιέ: ένα πλάσμα ήγειμονικά ωραίο, έξυπνο, που ήταν η Ζάν, έτσι όπως νόμιζε πως την είχε γνωρίσει, έτσι όπως την αναθυμούταν. Και προστίμω να ζήσει με την ανάνησή της, με μία εικόνα που καθημερινώς γινόταν πιο αγαπητή, τελειοποιημένη από την φαντασία του...

Και να που η Ζάν Νταλλόζ ξαναγύρισε! Ο Ντιντιέ πέρασε μέσα σε πυρετό την βδομάδα που τον περίερε ακόμα από το Σάββατο.

ΕΣΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο κ. Αχιλλέας ο Σταύρακας, ένας ήλιος άμαξας με παραδόσεις, ύστερα από τον κακό δρόμο που έπρε ο γιός του και μη έχον πλέον καμιά έλπιδα σ' αυτόν άναράζεται να νοιάσει δυο δαμάτια στην αθή του. Τό ένα ένοιαζεται από ένα νέο σοβαρό φοιτητή και υπάλληλο ύπουργείου —τον Κώστα Λιγρό. Η κόρη του Σταύρακα, η Δευκή, που είχε τελειώσει το χρόνο εκείνο από το 'Αρσάκειο, ένα θράυ για πρώτη φορά από το ένοιασμα της αδής στανά τον Κώστα που δεν την είχε και αυτός προσέξει ως τότε και του λέγει ότι έχει ένα γραμμά. Τό γραμμά προσέρχεται από την Χρηστίναν, κόρην ενός έφορου, που του υπενθυμίζει πως πρέπει να δροχί στην έσπεριδα της κ. Ράμου].

(Η συνέχεια)

Ο Λιγρός μπροστά στο άνοιγμένο παράθυρο της αίθουσής του χορού σαν να είχε άραρη τέλεια. Η Χρηστίναν, τον έλπιε και με μιά χαδιαρή φωνή:

—Κύριε Λιγρό, άπώρη φάινεσθε σαν πολύ ρομαντικός.

Ο Κώστας έγρισε άπότομα προς την Χρηστίναν:

—Α! Έσείς δεσποινίς.

—Πιστεύω να πήρατε τό γραμμά που σάς έστειλα έγγραφως.

—Τό έλαβα. Και σάς εύχαριστώ.

—Δεν σάς εύχαριστώ όμως εγώ για την προθυμία σας.

—Δεσποινίς Χρηστίναν!

—Δεν ήταν και τόσο ευγενικός ο τρόπος σας αυτός.

—Δεν μπορώ να σάς καταλάβω.

—Με καταλαβαίνεις, με καταλαβαίνεις.

—Σε δεινάω όχι.

—Έπρεπε ναήσες περασμένα μεσάνυχτα, έμ' ήξερες καλά...

Η Χρηστίναν τον έκίταξε μέσα στα μάτια όσων να ήθελε να διαβάσει κάτι. Έκείνος προσπάθησε να συγκρατήσει την ψυχική του κατάσταση και άφησε να διαγραφεί ένα χαμόγελο στα χείλη του. Έπεκράτησε μιά όλη ήσυχια σιγή μεταξύ των. Γύρω τους ο χορός έζωφανε όλοένα. Στη θέση της Χρηστίναν στο πάνω έκάθισμα τώρα μιά γεροντοκόρη με κομμένα μαλλιά και με βαμμένα μάγουλα, Ηρηότισσα κι' αυτή. Άνεμια τό άπόστασιο σπασματικώτατος με τό τριγωνικό μυστικό. Στο βάθος ο πατέρας της Χρηστίναν έξακολουθούσε να κοιμάται με πρόσωπο γυμνω, βαρύ σαν μολύβι, έπάνω στο στρώμας του.

—Πιστεύω τέλος πάντων, έλεν η Χρηστίναν διακόπτοντας την σιγή, ότι δεν θα θέλησες να φύγεις γρήγορα.

—Α! Όχι.

Τό όλη αυτό τό έπρόφερε τόσον άρηρημένα και τόσον άσυναιδήτα ο Λιγρός όστε να παραλίεψη έξαφρηκή έντίπασα στην Χρηστίναν.

—Και όμως έχεις κάτι άπάνρη, Κώστα.

—Πες σου φάνηκε πάλιν αυτό;

—Αυτή σου η ψυχρότης...

—Η ψυχρότης!

—Δεν μπορείς να μού την άρνηθής. Τόσο ήλιος άλλες φορές, έσύ...

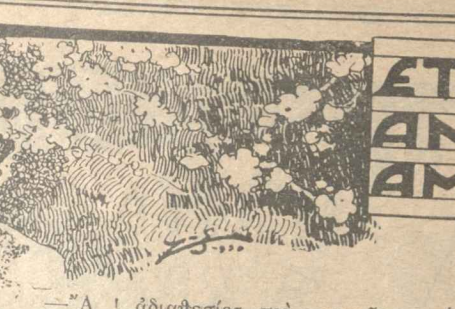
—Τόσο χαρούμενος σής συναναστροφές.

—Μιά μικρή άδαθεσία, Χρηστίναν. Πιστεύω...

—Άκού τό θέλεις. Άς τό πιστέψω...

—Δεν έτελειώσατε λοιπόν ακόμα, για να φύγετε ένα δαμάριο.

—Ο κ. Λιγρός είναι άδιάθετος άπάνρη, άπάνρη μ' ένα έρωτικό χαμόγελο ή Χρηστίναν.

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣ. ΉΛΙΑΔΗ.

—Α! άδιαφές που περνούν γρήγορα, παρατήρησε η κ. Ράμου ξεσπόντας σ' ένα δυνατό γέλιο.

Τώρα άρχισε ένας καινούργιος χορός.

Η Χρηστίναν έσυρε σχεδόν τον Λιγρό παός τα άλλα χορευτικά ζεύγη. Μιχανικά άγάλλιασε εκείνος έλαφρά τό κομψή της και άρχισε να χορεύει. Έκείνη σαν μουσικοθεωμένη είχε πέσει στο στήθος του χορευτού της τρελά. Ο Λιγρός σαν να μην άσθανότανε τίποτε. Τό άγγιγμα της σάρκας της Χρηστίναν και η ζεστή και άρωματισμένη άνατομή της σαν να τον άρταναν άπόλυτος άδιάφορος. Έζώφανε άσυναιδήτα. Κι' έχόρευε, έχόρευε...

Ένοιαζε κάποτε φορές τό πρόσωπο της Χρηστίναν σ' άκουμπί στο δικό του. Ήταν μεθυσμένη τώρα από έρωτα ή Χρηστίναν...

—Κώστα, σε λατρεύω!

Αυτή ή τόσον θερμή και παράφορη έκδήλωση της Χρηστίναν άντηρε να τον έλπιε από ένα βαθύ λήθαργο.

—Ο κ. Λιγρός, πατέρα...

Μα έλα, μίν είσα τόσο παραδοχική. Ύπερβολική δεν είμαι έγώ. Είσα παλιός έσύ μόνο. Καταλαβαίνεις την άδυναμία που και θέλεις να παίξεις μ' αυτήν. Τό έρωτας, καλά τόσο σ' αγαπάς και τόσο σ' αγαπώ.

—Ούτε ένα τριφερό λόγο σου δεν άκούσα άπάνρη.

—Μα τί θέλεις να σου πω;

—Αίγη τριφερότητα περισσότερο...

—Αγαπημένη μου Χρηστίναν.

Η Χρηστίναν έβλεπε τα μάτια της σαν σ' ένα δυνατό έλπιγο και αφίγγοντας περισσότερο τον Λιγρό έξακολουθούσε να χορεύει να χορεύει.

Ο Οδυσσεύς τους παρακολούθησε στον χορό από με κάποιο ήθος έλπιμένο μονόλογώντας:

—Τυχρός αυτός ο Κώστας. Ένα τέτοιο μπιζουδάκι και μιά τόσο μεγάλη προίκα. Μα δεν άπόρη δικαιούσιν σ' αυτόν τον κόσμο...

Η Χρηστίναν έπάνω στο τοίλλό μεθιστο του χορού έσυρε τον Κώστα παός τό βάθος. Η θελή να τον φέρει σε νέα έκπονομια με τον πατέρα της τον έφορο. Δεν είχε άντηλη φηή ότι ο πατέρας της έξακολουθούσε να κοιμάται.

Όταν τό άντηλήφθη έδοκίμασε ένα άσθημα παροξίας και ντροπής.

—Ο κ. Λιγρός είναι άδιάθετος άπάνρη, άπάνρη μ' ένα έρωτικό χαμόγελο ή Χρηστίναν.

—Ο καιμένος ο πατέρας σου θα είναι πολύ...

κουρασμένος. Ύστερα οι θαλασσοί χάνουν τα νερά τους στην στεριά.

Η Χρηστίναν έσπρωξε λίγο τον πατέρα της και με φωνή σαγυμένη:

—Κοιμήθηκες καλέ πατέρα; Τι έπαθες;

—Ο Μπερντέλης χασμουρήθηκε, άνοιξε τα μάτια του ένέντωσε τα χέρια και με φωνή βαρειά:

—Νά πάρη ο διάβολος, νά πάρη. Άκόμη δεν γλυτώσαμε απ' αυτό τό δάσανο; Νά πάρη ο διάβολος, νά πάρη!

Ο Λιγρός τον έκίταξε με μιά άπογοήτευση και με όικο. Η Χρηστίναν έκοκκίνισε από ντροπή...

—Ο κ. Λιγρός πατέρα.

Ο Μπερντέλης ένέντωσε για μιά φορά άκόμη τα χέρια του και νασταγμένα:

—Α! έχω εύχαρίστησι... Έσείς; Δεν κάθισθε λίγο;

—Ω! σάς εύχαριστώ, κ. Μπερντέλη.

Η Χρηστίναν προσέφερε κάθισμα στο Λιγρό και τρέμοντας από συγκίνηση και άγνη προσπάθησε να δικαιολογήσει τους τρόπους του:

—Ο καιμένος ο πατέρας τράβηξε φουρτούνες αυτές της μέρες και έχει κουρασθή.

Ο Μπερντέλης άνοιξε μιά μεγάλη άσμενη σγαρόθηρη και προσέφερε ένα τοιγάρο στον Λιγρό...

Η Χρηστίναν τους άφρη μόνους, και διευθίνθηκε προς την κ. Ράμου.

—Ε! είσα λοιπόν εύχαριστημένη τώρα Χρηστίναν μου!

—Α! όχι κυρία Βασιλική. Όχι...

—Και γιατί όχι;

—Ο Κώστας άπάνρη...

—Τι έπαθες;

—Είσα τόσο ψυχρός, τόσο αλλοιώτικος, τόσο άδιάφορος σε μένα.

—Οι μ' ήλθεσα γ' αυτό. Έχεις δια τα προσόντα για να τον έλπις πάντα δικό σου...

—Φοβόμην κ. Ράμου. Τό φοβόμην πολύ.

—Τι φοβόσαι;

—Μίπως καμιά άλλη είναι πιο εύτυχισμένη από μένα.

—Ποιά άλλη;

—Αν ήξερα.

—Οχι! γίνεσαι μωρό παιδί.

—Πισί τον άγατώ. Τον αγατώ πολύ.

—Μίπως δεν σ' αγαπά ο καιμένος;

—Η άσμενη του ψυχρότης και άδιαφορία.

—Την φαντάζεσαι έσύ.

—Οχι, όχι...

Την στιγμή εκείνη περνούσε από κοντά τους ο Οδυσσεύς.

Η κυρία Ράμου τον έσταμάτησε:

—Τι ιδέα έχεις Οδυσσεύ για τον Λιγρό;

Έκίνησε τό κεφάλι του θλιβερά ο Οδυσσεύς και με ήθος πονεμένον άπάντησε:

—Τυχρός, τυχρός άνθρωπος. Μιά τέτοια τέλη. Μιά πέται άπάντη.

Η Βασιλική άφρη ένα δυνατό γέλιο και πάλι...

Η Χρηστίναν δεν άπάντησε. Έξω από τό κεφάλι της. Και όσων από την σάπη της να περνούσαν και πάλιν ιδέες μαυρές, και μελαγχολικές. Στα μάτια της ποτέ ο Λιγρός δεν ήταν τόσο ψυχρός και τόσο άδιάφορος.

Η νύχτα είχε άλώσει την σιγή και την γαλήνη της μέσα στην αθή του Σταύρακα. Ο ουρανός έπάνω ένας γαλάσιος καμιάς, γεννημένος με φλογάτα γαυράλλα.

Κι' ανάμεσα από τό γαυράλλενο από κέντημα ένα δόλωμο φεγγάρι. Πανσέληνος. Κάτω απ' τό φεγγάρι αυτό η αθή, τό πηγάδι της, τό χοράκι και η μεγάλη άμυγδαλιά έτασαν σήματα φωτεινά—σαν μιά έξωστη έσφραγίδα.

(Η συνέχεια είς τό προσεχές)

Η ΣΤΟΡΓΗ

Η ταινία αυτή είναι παρμένη από το όμοιον έργο του Άνρι Μπαταί. Ανήκει στην κινηματογραφική εταιρία Πατέ-Νατάν και εσκηνοθετήθη από τον Άντρέ Ουγκόν.

Τους κυριωτέρους ρόλους παίζουν ο Ζαν Τουλού (Μπαρνάκ), η Κα Ζέφφερσον Κόν (Μάρθα Ντελλιέρ) και ο Ζαν Νογκιέρ (ο έραστής).

Η υπόθεση έχει ως εξής: Βρισκόμαστε στη γαλλική Ακαδημία, μία μέρα μεγάλης υποδοχής. Οι ακαδημαϊκοί φορούν το επίσημο ένδυμά τους με πράσινο φόντο. Έξω, ακούεται ένας κρότος τυμπάνων: οι δημοτικοί φύλακες παρουσιάζουν όπλα, εμφανίζεται ο Μπαρνάκ, ο νέος Άθανάτος, ο οποίος κάθεται σε μία πολυθρόνα.

Τον κυττάζουν απ' όλα τα μέρη με θαυμασμό. Έκείνος αρχίζει με αυτοπεποίθηση τον λόγο του, συνδυάζοντας με μεγάλη επιτυχία τον λυσισμό με την πιο λεπτή ειρωνεία. Σε μερικές περιπτώσεις το πλήθος ξεσπά σε χειροκροτήματα και ο Μπαρνάκ είναι αναγκασμένος να διακόψει τον λόγο του. Μεταξύ των ακροατών, μία γυναίκα παρακολουθεί τα λόγια του με εντατική προσοχή. Είναι η Μάρθα Ντελλιέρ, μία ηθοποιός με μεγάλο ταλέντο, την οποία η φήμη έχει ήδη στεφανώσει. Είναι η κυριώτερη ερμηνεύτρια όλων των έργων του Μπαρνάκ. Γι' αυτόν όμως είναι κάτι περισσότερο από ερμηνεύτρια.

Είναι πολλά χρόνια τώρα που μία φλογερή αγάπη συνδέει τον Μπαρνάκ και την Μάρθα. Έν τούτοις μία μεγάλη διαφορά ηλικίας τους χωρίζει. Η Μάρθα μόλις είναι τριάντα χρονών, και ο Μπαρνάκ έχει ήδη άσπρα μαλλιά. Έκείνη είναι γεμάτη πάθος, πάλλεται ολόκληρη από ένθουσιασμό, ενώ ο Μπαρνάκ έχει γίνει σκεπτικιστής.

Έν τούτοις, ο Μπαρνάκ, παρ' όλη τη δόξα του, δεν μπορεί να κάνει χωρίς τη Μάρθα, που σχηματίζει γύρω του μία ατμόσφαιρα έρωτος και χαράς που είναι απαραίτητα για την ανάπτυξη του ταλέντου του. Την ίδια βραδιά της νίκης του Μπαρνάκ με την υποδοχή του στην Ακαδημία, ανταμώθηκαν, συγκινημένοι και γεμάτοι πάθος, υπερήφανοι για τον δρόμο που διέτρεξαν και για της θάφνης που μάχτηκαν μαζί στο μονομάτι της ζωής.

Συνών, μέσα στο γραφείο του, ο Μπαρνάκ σκέπτεται τον καιρό που φεύγει και τα χρόνια που τον βαρύνουν, μα παίρνει θάρρος όταν συλλογίζεται την χαριτωμένη Μάρθα του, που τον λατρεύει ολοένα περισσότερο. Αυτό γλυκαίνει την πίκρα της ζωής του, γιατί ο Μπαρνάκ, άνθρωπος που επέτυχε στη ζωή του, δεν μπορεί να το πάρε απόφαση να εγκαταλείψει. Και φαίνεται ότι η ευτυχία θα είναι ανέσπερη ως το τέλος.

Έτσι τουλάχιστο, πιστεύει ο Μπαρνάκ. Μα να που, ξαφνικά, η κακή μοίρα τον φθόνει. Μία μέρα που παραπονιόταν για τη ζωή, ο Μπαρνάκ, αυτός, που φηβόρισε ότι αντί να είναι μόνος, θάκανε καλά να πάρει μια σύντροφο. Σ' αυτά τα λόγια, ο Μπαρνάκ ένοιωσε μία έκπληξη. Μία σύντροφο! Μα υπήρχε στη ζωή του η πιο χαριτωμένη, η πιο λατρευτή σύντροφος στο πρόσωπο της Μάρθας Ντελλιέρ. Τι περισσότερο μπορούσε να ζητήσει; Πού να εβρη μία συνεργάτρια πιο εξυπνη και πιο πιστή;

Τη στιγμή που ο Μπαρνάκ πρόσφερε τη λέξη «πιστή», διέκρινε ένα χαμόγελο λίγο ειρωνικό στα χείλη του φίλου του:

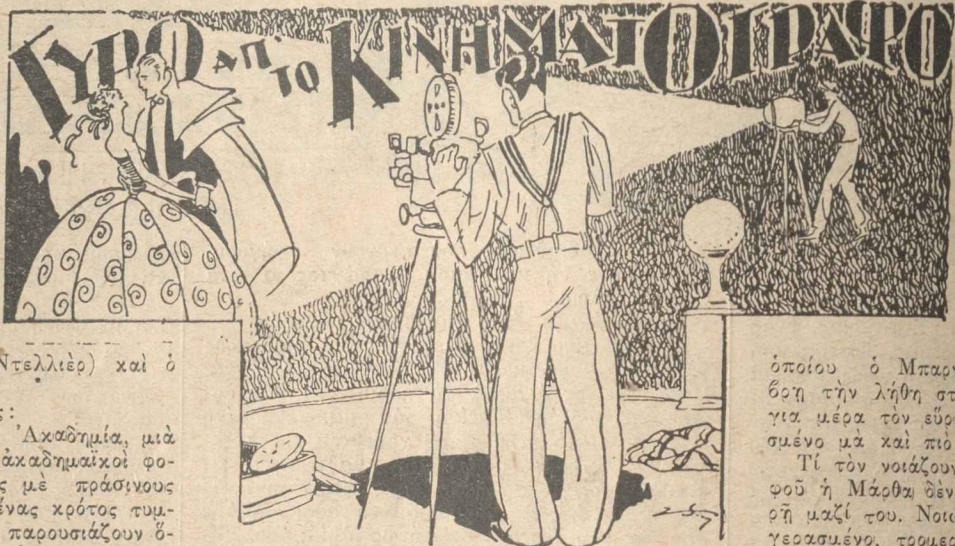
—Τί έχεις; τον ρώτησε απότομα.

—Μά δεν έχω τίποτα.

—Ναι, επέμεινε ο Μπαρνάκ, κάποια σκέψη πέρασε απ' το νου σου. Πρόκειται για τη Μάρθα; Με άπατά, δεν είν' έτσι;

Ο φίλος γαμήλωσε το κεφάλι και ο Μπαρνάκ κατάλαβε.

Δεν ζήτησε εξηγήσεις. Έβλεπε ν' ανοίγεται μπροστά του ένα σκοτεινό βάραθρο. Ναι, η Μάρθα τον άπατούσε, τον άπατούσε

αίσχρά, από χρόνια, ανέκαθεν. Πέρασαν από τα μάτια του οι διάφοροι άντρες που είχε δη, να την τριγυρίζουν. Δεν είχε πιά εμπιστοσύνη. Ήταν και η Μάρθα σαν τις άλλες, σαν όλες της άλλες. Και ο Μπαρνάκ έμεινε με το κεφάλι μέσα στα χέρια του κλαίγοντας την δυστυχία του και τη μοναξιά του.

Έν τούτοις ηύρε άρκετή δύναμη για να μη γράψει στη Μάρθα παρ' όλη την ζήλια που τον βασάνιζε. Όταν ήρθε να τον επισκεφθεί, της είπε, ήρεμος και σοβαρός:

—Άκουσε, μικρή μου Μάρθα, ξέρεις ότι σου είχα πάντα τυφλή εμπιστοσύνη, δεν ζητούσα τίποτα καλύτερο από το να σε κρατήσω δική μου ως την υστερή μου ώρα.

—Τί έχεις; ρώτησε η Μάρθα χαμογελώντας.

—Δεν είσαι ευτυχής;

—Όχι, έκανε ο Μπαρνάκ, δεν αξίζεις πια αυτή την εμπιστοσύνη.

—Τί θέλεις να πής;

—Έχεις, που ξέρεις από πολύ, δηλαδή, ότι με άπατάς από πολύ καιρό, και ότι ψεύδεσαι με την ίδια ευκολία που αναπνέεις.

—Ψέμματα, φώναξε η Μάρθα, χλωμιάζοντας.

—Τόλμησε να όρκισθής το αντίθετο! φώναξε ο Μπαρνάκ με φωνή πνιγμένη.

—Σου ζητώ συγγνώμη, ψιθύρισε η Μάρθα, είμαι ένα τέρας... Είμαι μία αισθησική γυναίκα... προσπάθησε να καταλάβει...

—Αλλά ο Μπαρνάκ δεν άκουσε πια τίποτα.

Η κυρία Ζέφφερσον Κόν ως Μάρθα Ντελλιέρ.

Η ΣΤΟΡΓΗ

Σηκώθηκε και άρχισε καταπάνω της. Την παζε από το χέρι, την έσπρωξε προς την πόρτα και δέστερα έπεσε έκπληγμένος στο πάτωμα του.

Είχε πάρει ένα χτύπο από την ήττα, αλλά, ένας χόνος έλκετος, στο διασπάσει του, όποιου ο Μπαρνάκ μάταια ζήτησε να

την λήξει στην έγκατα. Κάθε κίνηση για μέρα τον εύρισκε πιο διάστημα, πιο δύσμενο μα και πιο λυπημένο.

Τί τον νοιάζουν τώρα η επιτυχία του, η φου ή Μάρθα δεν είναι εκεί για να τη ρη μαζί του. Νοιώθει τον εαυτό του τριπτα γερασμένο, τρομερά μόνος.

Έν τούτοις προστάθηκε όση μπορούσε άφησε την καρδιά του κλειστή, δεν έπαιξε στο πνεύμα του να σκουριάσει. Έγραψε τα συγκινητικά έργα, το πιο όμοιο ίσως απ' όλα είχε γράψει ως τώρα. Ο διευθυντής του έστρεψε όμως, που είχε δεχθεί με μεγάλη πολλία το κινούμενο αυτό αποτέλεσμα πια Μπαρνάκ, έδωσε έναν όρο: η Μάρθα Ντελλιέρ έπρεπε να παίζει τον κυριώτερο ρόλο, ίσως πάντα.

Και ήρθε η βραδιά της πρώτης παραστάσεως. Το θέατρο έπλησε γεμάτο. Όλες η γυναίκες προσωπικήτες του Παρισιού έλος ο καλλιτεχνικός κόσμος που άρχισε προστατεύει της τέχνης, βρίσκονται εκεί.

Δεν αισθάνονται μοναχά θαυμασμό για τον Μπαρνάκ, αισθάνονται συγχρόνως και κάποια περιέργεια.

Είναι το πρώτο έργο του μαύρι βουστα απ' την διακοπή των γράσεων του με την Μάρθα Ντελλιέρ, την οποία έρχονται να πειραχθεί η παρισινές ερμηνείες.

Τέλος η αλλαία σηκώνεται και ύστερα επί κάθε πράξη, ύστερα από κάθε αγωγή, ο ένοχος στασιάζει στο πλήθος ξεσπώντας ακρότητα.

Η Μάρθα παρέμεινε η ίδια: πέρασε τον εαυτό της, και όταν τραγουδούσε την μελοδική ρομάντσα της στοργής, ο θεατής της έφθασε στο κατακόρυφο.

Ο Μπαρνάκ, μέσα στο θεωρείο του, έκανε κατασυγκινημένος: η συγκίνησή του ήταν τόσο δυνατή ώστε δεν υπήρξε να μείνει σε το τέλος για να ευχαριστήσει τους θεατές, έφυγε από το θέατρο χωρίς να πη λεί. Αλλά, λωστε, δεν ήλ είχε την δύναμη ν' έβρωσε και μία μονάχα φράση.

Λίγες μέρες άργότερα, βρίσκεται σε μία κλινική, αυτή τη φορά ο Μπαρνάκ ύπαινος στο σώμα όση ύπαινος στο μυαλό και στην καρδιά.

Τον περιποιούνται οι καλλίτεροι γιατροί, όλοι οι βελτίες της έπιστήμης είναι κοντά του, προσπαθούν να σώσουν με κάθε όπιο την πολύτιμη αυτή ζωή.

Μά εκείνο που σώζει την ζωή αυτή δεν είναι μονάχα η περιποίηση, είναι προπάντων κάτι άλλο, κάτι άλλο που ονομάζεται αγάπη, η καθημερινή έπισηψη της Μάρθας.

Και αυτή η στοργή γιάτρει τον Μπαρνάκ. Σε λίγο, επέστρεψε στο διαμέρισμά του, όπου η ερμηνεύτρια του εξακολουθεί να προσφέρει της περιποιήσεις της, από τις οποίες η καλλίτερη είναι η παρουσία της.

Και η Γοήγορα, ξαναβρίσκει την υγεία του. Και η περφόρεια του και της έπισημης του να συγχωρήσει την Μάρθα καταλαβαίνει πως όλη η γυναίκα αυτή αγαπώντας τον ατ την ψυχή της, όπως τον αγαπούσε, τον χάρει, ότι καλλίτερο είχε, ότι άγιότερο έφερε μέσα της: την πολύτιμη στοργή της και φώτισε τη ζωή του... Τη στοργή!

Ένα φιλικό σφίξιμο των χεριών, μία κλημέρα τότε-πότε, ένα χρυσάκινο γέλιο, κατάλευκα δάχτυλα για να σε κλείσουν τα μάτια... Έπειτα αυτή είναι η στοργή, διέπρεπε να επίζη πάντα, ύστερα από την έρωτα;

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μέσος όρος για τους Έλληνες δεν υπάρχει: Η θά έκθειάζουν ένα πράγμα ή θά το κατηγορούν όση μπορούν. Αυτόν τον συλλογισμό έκανα περνώντας από τον Παρνασσό ένα βράδυ, την ώρα άκριβώς που είχε τελειώσει την διάλεξη του ο Πάλλ Ζεραλντύ. Ο κόσμος είχε χροιάσει εις δύο αντίπαλα στρατόπεδα: σ' αιώσει που έφηναν ύβριζόντες με τον άσεβέσπερον τρόπον, όστι ο Ζεραλντύ δεν τους είχε προσφέρει εκείνο που έπεριμεναν από τον συγγραφέα του «Toi et Moi» και εις εκείνους που

έπαινε εναν εις την έξοδον για να τον ίδούν... Μά τέλος πάντων δεν μπορούν να παύσουν αυτό το όστερισμό; Δεν είναι δυνατόν να γίνουν κάπως σοβαρότεροι εις τας εκδηλώσεις μας;

Και μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση όταν άκουσα ένα από τους παρακολούθησαντας την διάλεξη του Ζεραλντύ να λέγει: «Έχασα κάθε ιδέα που είχα για τον Ζεραλντύ. Μου έκανε δέ εντύπωση, όστι η κρίσι αυτή προήγαγε από άνθρωπο σοβαρό και λογικό και αίσθηττα παραστατική απόλαυση όταν άκουσα μία κυρία να του λέγει: «Γιατί έχασατε κάθε ιδέα; δεν έπαισε ο Ζεραλντύ να είναι, ένας μεγάλος συγγραφέας εις το είδος του».

Έτσι είμαστε δυστυχώς οι περισσότεροι «Έλληνες. Δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε τα πράγματα. Δεν είμεθα εις θέαν να πούμε: «Έχασαν πολλοί ενδιαφέροντα και εύμορφα όσα έλεγε ο Ζεραλντύ, αλλά δεν τον έδοξούσε η φωνή του».

Ακόμη και τους πλέον λογικούς μας διακρίνει μία προσηγορική άκρισία, άκρισία που προέρχεται από ένα και μόνον: «Ότι μία λείπει η ελκυστική και είμαστε πάντα χωροσμένοι εις δύο, εις αυτούς που θέλουν να δείχνουν πως δεν ευχαριστούνται με τίποτε και εις αυτούς που θέλουν να δείχνουν πως αισθάνονται μερικά πράγματα που δεν μπορεί να τα αισθανθεί ο καθένας».

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ταυτό περιόλι με ζωντανά λουλούδια. Τό έρεταινό μοτίβο του Οίκου Φίλιπ έ Γκα-στόν είναι: «Παντού λουλούδια, Παρίσι, Ιούλιος».

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ένα από τα όφελιμότερα φαγητά είναι το ψάδι, όστι είναι εύκολο εύνοστο και συγχρόνως περιέχει φώσφορον που είναι απαραίτητο για την ζωτικότητα του νευρικού συστήματος. Το κρέας του ψαριού περιέχει πολλή λίπος, αλλά κατατάσσονται τα ψάρια εν γενει σε δύο κατηγορίες.

Εις την μίαν εις την οποίαν ανήκουν τα ψάρια τα έλαφρά που περιέχουν ελάχιστο λίπος και την άλλην κατηγορίαν των ψαριών που έχουν λίπος και είναι πλέον δύσπεπτα π.χ. τον τόννο, την παλαμίδα, τον σολμό και άλλα.

Έν γενει όμως το ψάδι είναι πολύ όφελιμο μόνον εάν είναι πολύ φρέσκο, όστι εάν δεν είναι φρέσκο είναι ή πλέον επικίνδυνη τροφή.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Τώρα με την μόδα των επίπλων έλληνας χειροτεχνίας, θά σας περιγράψωμε και την έπιπλωση μιας χωριάτικης κρεβατοκάμαρας. Όταν η τραπεζαρία είναι χωριάτικη, πρέπει άνάλογος να είναι ή έπιπλωση και των άλλων διαμετιών.

Τό κρεβάτι πρέπει να είναι μεγάλο έξινο με κολώνες ή άκόμη προτιμώτερον μέσα σε μίαν άλκοβα τοποθετούμε ένα χαμύλο γνήσιον με χαράμι κα από πίσω κροφόνομα μία έταξορα με διάφορα κομφοτεχνήματα πάντοτε χωριάτικα. Ακολούθως θα ύπαρξη σην κρεβατοκάμαρα ένα μαγαζό ή ένας κροφός, μία κασέλλα χωριάτικη, έξινοες καρέκλες, παλινθόσες, ένα τραπέζι και μία ντουλάπα όλα απλά χωριάτικα. Καλά χωριάτικα είναι στρωμένα έδω κα' εκεί και χαλόν θα ήτο να ύπαρξη μέσα στην κρεβατοκάμαρα και ένα τζάκι.

Χωριάτικη κρεβατοκάμαρα.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πουντλίγγα με ρύζι.—Βάζομε μία όκά γάλα σε μία κατσαρόλα και ένα φλυτζάνι του τσαγιού ρυζι, κοσμημένο άλλ' όχι κοσμημένο. Βάζομε έπίσης δύο φλυτζάνια τσαγιού ζάχαρι. Άφου βράση το γάλα μαζί με το ρυζι και τη ζάχαρη με συνεχές ανάκατομα έως ότου χυλώσει αφήνομε να κρυώσει έντελώς και ρίχνομε μέσα 6 αυγά, λίγη μαύρη σταφίδα, λίγη κανέλλα ψιλή και λίγο βούτυρο. Άλειψομε το φόρμα την πασπαλίζομε με σιμιγδάλι, χύνομε μέσα το μίγμα και στέλνομε εις τον φούρνον.

Άμα κρυώσει ξεφορμάρομε και περιχύνομε με σάλτσα ή με ρουμι το όποιον άνάδομε.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Συνεχίζομεν τό κεφάλαιο των έπισκεπτήριων:

Όταν πρόκειται περί σιζύγων τό έπισκεπτήριο γράφει Κος και Κα τάδε και άν μεν ή έπίσημης γίνεται εις άνδρόγονον αφήνει κανείς ένα έπισκεπτήριο με τό Κος και Κα και ένα κύριος, όστι ο κύριος αφήνει και διά την κυρία και διά τον κύριο, ενώ ή κυρία αφήνει μόνον διά την κυρία.

Σ' ένα κύριο μπεκάρη δεν αφήνομε ποτέ έπισκεπτήριο που να λέη Κος και Κα ούτε Κυρία αλλά μόνον έπισκεπτήριο κυρίου.

Άν έπιθυμείτε να μάθετε για κάποιον άσθενη χωρίς να τον άνησυχήσετε ρωτάτε την υπηρέτρια ή την νοσοκόμη και αφήνετε ένα έπισκεπτήριο, εις τό όποιον γράφετε τα τρία αυτά ψηφία Ο.Α.Σ. που σημαίνει: όπος λάβει ειδήσεις άν τό έπισκεπτήριο είναι γαλλικόν, γράφετε Ρ.Ρ.Ν. Άν πρόκειται περί άναχωρήσεως γράφετε τα δύο ψηφία Π.Α. ήτοι: προς άποχωρησιμόν και γαλλιστί Ρ.Ρ.Κ. (Η συνέχεια εις τό προσεχές)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ασ Καίτην Δ., Ένταύθα.—Βεβαίως θα ακολουθήσετε την διάταξη που σμνίσθη, έπί πλέον να παίνομε κάθε δεύτερη ημέρα 2 χάπια Μάριον Μάιντεν. Είναι εύρωστικόν φάρμακον και τολείται εις ταύτα.

Ζακελίνα, Ένταύθα.—Μόνον διά της σωματικής θα δυνατώσετε τα μέρη σας. Κάνετε λίγη Σουηδική γυμναστική μόνη σας αφού ανακαλύψετε μίαν γυμναστή να σας δείξη υγιεινές κινήσεις.

Ιδιότροπον, Προέδρε.—Μόνον άν έπιστετε τό κεφάλι σας θα διαφωτίσετε τό καόν, άν μισή να όνομασθί κανόν...

Άνα Μάρε, Σπάρτην.—Σας σναστό την χρήσιν της κάτω άλοφης, αλλά ύστερα από την έξαφάνισιν των φακιδών έπαναφέρετε διά δοσάλινε τό δέμα σας εις την μαλακότητά του:

Précipité blanc 1,0
Sous nitrate de bismuth 2,0
Cold cream 20,0

Ά γην, Χαλκίδα.—Να αποφεύγετε τα άλμυρά και μαρούα και να παίνομε κάθε πρωί και κάθε βράδυ ένα κουτάλι μαργι της μέσης αναλελυμένη σε νερό χλιαρό τόσο όσο χρειάζεται για να λυώση.

Σ, Θεσσαλονίκη.—Διά των τοιχογράφων, σας σναστό αυτό τό φάρμακον:

Chloral hydraté 3,0
Acide acétique crystal 2,0
Ether sulfurique 30,0

Άλλά προσοχή να μη πάη στα μάτια σας και να βάλετε μόνον στο μέρος που είναι ο τοιχογράφος, όχι αλλού.

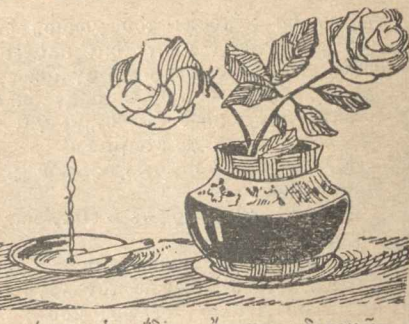
Παλαμόατα.—Έγω γράφει έπαυλημένος την διάταξη κατά της παχυσαρκίας. Για τα ματάκια έλαφρό φλάδιωμα.

ΕΣΜΕΡΑΔΔΑ

Στο δρόμο της ζωής

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ανδρέας

1 Μαρτίου 1929

Με δέκα δραχμές στην τσέπη βγήκα πρωί-πρωί απ' το σπίτι μου. Πέρασα πρώτα από την εκκλησία και άναψα ένα κερί, παρακαλώντας το Θεό να με βοηθήσει να επιτύχω αυτό που ζητούσα. Έπειδή ήταν νωρίς ακόμα, έκανα ένα περίπατο έως της αγελάδας.

Στις 9 ακριβώς πήγα στο γραφείο που μου είχαν συστήσει. Όταν ο προϊστάμενος με είδε, φάνηκε ευχαριστημένος· μου έδωσε ένα κάθισμα δίπλα στο γραφείο του και μου υπαγόρευσε ένα γαλλικό κείμενο. Θά του άρεσα περισσότερο εγώ από τη γαλλική ορθογραφία μου, γιατί με κύτταζε διαρκώς και μούκανε ερωτήσεις εκτός θέματος...

12 Μαρτίου...

Πηγαίνω τακτικά στο γραφείο του κ. Χάρση. Είναι ένας καλός κύριος, έως 35 ετών. Φέρνεται πολύ ευγενικά, μαζί μου. Κάπου-κάπου, μου ρίχνει λοξές ματιές. Είναι ευχαριστημένος απ' τη δουλειά μου, αλλά ο μέγας άρεσι να περάσει, ή οικονομίες μου τέλειωσαν και ντρέπομαι να ζητήσω προκαταβολή. Φοβόμαι μήν αρρωστήσω. Τρείς μέρες τώρα δεν τρώω παρά τσάι και τυρί...

14 Μαρτίου...

Χθες το απόγευμα, ο προϊστάμενός μου με σκόλασε έντορα.

Στις 6 ακριβώς περνάω από το Άττικό. Κόσμος πολλών υπαινόχων, μεγάλες ρεκλάμες ήταν απ' έξω· έβλεπα και την φτώχεια μου και την πείνα μου, και το μόνο που σκεπτόμουν ήταν πως θα μπορούσα να δω κινηματογράφο. Στεκόμουν με το παράπονο απλωμένο στο πρόσωπό μου, όταν άκουσα μία φωνή να μου λέγει: «Θέλετε να μπούμε;» Απάντησα «ναί», μηχανικά, ασυναίσθητα, δίχως καν να κοιτάζω ποιος ήταν ο από μηχανής Θεός που ικανοποιούσε την επιθυμία μου. Όταν έστρεψα πίσω είδα πως ήταν ο προϊστάμενός μου!

Η σκέψις μου σταμάτησε· δεν μπορούσα τίποτα να συλλογιστώ. Έκείνος χαμογέλασε. Και παίρνοντάς με έλαφρα από το χέρι, μ' έσυρε μέσα, χωρίς να πη τίποτε. Ευτυχώς το έργο άρχισε την στιγμή εκείνη και όλη η προσοχή μου αφοσιώθηκε σ' αυτό. Έπαιζαν την «Γενεθιόβη», το συγκινητικό αυτό δράμα μιας μικρής ορφανής που αγάπησε κάποιο στρατιωτικό που σκοτώθηκε στο πόλεμο, αφήνοντάς της ένα μικρό στην αγκαλιά. Η δυστυχισμένη πέθανε απ' τη λύπη της και το παιδί το ανάθεσε μία θεία του. Η συγκίνησή μου ήταν μεγάλη. Μία στιγμή ένοιωσα το χέρι του προϊσταμένου μου να ζητά να πιάσει το δικό μου. Το τράβηξα σιγά-σιγά, ζητώντας συγγνώμη. Έκείνος χαμογέλασε· σε λίγο χάιδεψε τα μαλλιά μου, ρωτώντας με αν με αρέσει το έργο. Τον διαβεβαίωσα γι' αυτό, ενώ συγχρόνως έσυρα πιο πίσω το κάθισμά μου...

Όταν, μετά την παράσταση δέχθηκε ξύω, ήμου ακόμα επηρεασμένη από το έργο και νομίζω πως φέρθηκα λίγο αδέξια· ενώ καληνυχτικά τον κ. Χάρση, έφριξε το χέρι του λέγοντας: «Πόσο καλός είστε! είχα να δω τόσο καλό κινηματογράφο και τον αγαπώ τόσο!»

—Νίτσκι, μου λέγει, πώς να σάς προσφέρω κάτι· έχω και κάτι να σάς πω.

Δεν πρόβλεπα ν' απαντήσω, και βρόθηκα σ' ένα ταξί. Μου φαινόταν πως όνειρεύομαι: Έγώ με τον προϊστάμενό μου σ' ένα ταξί. Περπάσαμε το Σύνταγμα, την οδό Φιλελλήνων, το Ζάππειο, την Οάση, και σταματήσαμε σ' ένα μεγάλο κήπο με πολύχρωμα λουλούδια. Στη μέση ήταν λίγα φτωχικά τραπέζια. Σχεδόν όλα άδεια. Μόνο ένα νεαρό ζευγάρι καθόταν σε μιάν άκρη. Κι' ένας γέρος διάβαζε την εφημερίδα του. Στο βάθος τρία-τέσσερα κομψά δωμάτια, με πόρτες μισάνοιχτες.

Το ταξί εν τώ μεταξύ είχε φύγει. Έγώ βρισκόμουν άκοιτη υπό την επίβλεψη του έργου:

ή δυστυχισμένη ήρωίδα ήτανε διαρκώς υπόρως στα μάτια μου... Ο κ. Χάρσης, σαν ν' αντιλαμβάνονταν την περίεργη αυτή φυσική μου κατάσταση, μ' έσερε πάλι από το χέρι. Σαν μικρό παιδί. Κι' εγώ σαν μικρό παιδί τον ακολουθούσα σιωπηλά, χωρίς να σκέπτομαι τίποτα, χωρίς να καταλαβαίνω τίποτα...

Μ' έφερε σ' ένα από τα δωμάτια εκείνα: ήταν άδεια σχεδόν· ένα τραπέζι στη μέση, ένα ξύλινο ντιβάνι στην άκρη, δυο καρέκλες. Κάθισα μηχανικά, άπραγη. Ο προϊστάμενός μου πήρε το καπέλλο μου και το κρέμασε· φώναξε ύστερα το γκαρσόνι και τού μίλησε σιγά.

«...Παρακάλεσα τον Θεό να με βοηθήση...»

Σε λίγο έφθασε μ' ένα μεγάλο δίσκο με ζεστά πατάκια, μυαλά πανέ, ψητό και δυο μπουκάλια μαυροδάφνη. Με τέ μωρωδιά ξεψύχησα· ήμου σχεδόν λιγωμένη και το στομάχι μου άδειαν. Καθήσαμε στο τραπέζι. Έφαγα με πολλή όρεξη, κι' ήπια δυο ποτηράκια μαυροδάφνη. «Πσυχα, χωρίς ν' ανταλλάξουμε ούτε μία κουβέντα, σαν να μην ήταν η πρώτη φορά που βρισκόμουν εκεί μαζί του, σαν να μαςταν συννενοημένοι από πριν. Μόνο, από καιρό σε καιρό, μούρριχνε κάτι περιέργες ματιές: ή αδιαφορία μου, ή φυσικό-ορμη ούτε μια κουβέντα, τον τάραιε... Δεν πήρε ούτε μια δοχά από τα φαγά που βρισκότανε μπροστά μας. Έπινε μόνο διαρκώς, με μικρές γουλιές, και με κύτταζε, επίμονα, ερωτηματικά... Όταν έφθασα στο φρούτο—ή μαυροδάφνη είχε αρχίσει να μου γυρνά το κεφάλι—διέκοψα πρώτη την παραξένη εκείνη σιωπή, και τον ρώτησα με ήρεμη φωνή, τι ήταν αυτό που είχε να μου πη. Ένώ του μιλούσα τον κύτταζε προσεκτικά· φαινόταν μεθυσμένος. Τα μάτια του είχαν κοκκινίσει, κι' ένα χαμόγελο άνηξε στις άκρες των χειλών του.

Ξάφνου σηκώθηκε, κάθισε στο ντιβάνι, με

πήρε διά της βίας στα γόνατά του και άναψασε το στόμα του στα χείλη μου. Η καρδιά μου έτρεμε, ο νους μου σκοτεινίστηκε· τσούσα, φώναξα, τινάζοντας, όπως τσούσα να του ξεφύγω απ' τα χείλη του. —Ω! κύριε Χάρση, είπα, παπανά, πού φαινόσαστε τόσο σοβαρός; αυτό λοιπόν θέλατε να μου πείτε; κι' εγώ ή κοινή πύλη πως θ' άφορούσε την υπηρεσία μου... —Γιατί είσαι κοινή; εδω δεν υπηρετώ· είμαι προϊστάμενος και ύπαισμένη. Έδω είναι άνδρας και ή γυναίκα. Έσο κι' εγώ· έλα μαζί μου τα χείλη σου. Θάχης πολλά όδρα να σε καλή.

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πη, απήντησα άπότομα.

Δεν είπα τίποτα· μία λάμψη κτηνώδους επιθυμίας πέρασε απ' τα μάτια του· έπιασε κοντά μου, μ' έπιασε με τα χείλη του κι' άρχισε να με φιλά, να με δακνών με κνήνη σαν τρελλός.

Με μία δυνατή προσπάθεια λυσιπύστη από το στήμά του, κι' έστρεψα έλαλιστα νη, στην πόρτα· ήταν κλειστή. Άρπαξα το τραβώ νευρικά τον ώριτο, απ' τα μάτια μου έτρεχαν ποτάμι τα δάκρυα, και το κορμί μου ταράζονταν όλόκληρο...

—Αφρίσε με να φύγω, να φύγω έπειτα, γιατί θα βάλω της φύγης...

Έκείνος τότε συνήλθε. Έπιασε την έπιπυμένη γραβάτα του, χρέινσε τα ανακαταμειμαλλιά του, και πηλαϊχόντάς με, μ' έπιασε κατάματα, έρευνητικά, ενώ μου έλεγε: —Τί να σου πω! Η μεγάλη τρυφή της Άγάπης είσαι, ή πολύ άθωα...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Τό έξερις, μου λέγει, τί μπορείς να πη στον γίση, αυτό που έκανες να μ' έλκω; —Ελα, όός μου το χέρι σου, δεν σε παράζω πιά. Δεν φταίω κι' εγώ, δέχτηκα τον εύκολα τον κινηματογράφο, όίως και να κυττάξεις ποιος σου τον προσέφερε κι' όποτε...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

—Αρχισα πάλι να κλαίω, κρύοντας το πρόσωπό μου μέσα στις παλίες μου...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ

Απόψε τα μεσάνυχτα, στη σιγαλιά της νύχτας, την ώρα που ή άρχρες άχτίδες του φεγγαριού με το θλιμμένο φως τους φωτίζουν την κοιμημένη φύση, που μοιάζει τόσο τη νεκρομένη καρδιά μου, την ώρα που ή φωνή του γράφου θρηνηλογεί κάτω απ' τα συντρίμια, ήγρια να περπατήσω.

Την ώρα αυτή που ή νύχτα, σαν στοργική μάνα φαίνεται να συμπονη το μεγάλο πόνο μου και σπλαχνικά με το σκοτεινό πέλλο της θά σκεπάζει το μυστικό μου, ήγρια να τραγουδήσω τη χαμένη αγάπη μου.

Και μέσα στις πλάσες το δονηό μυστήριο, την ώρα που απλώνεται ολόθε ή θείκη γαλήνη, ήρω να μάθω το μεγάλο μυστικό, να δω το μαγικό δανά που θά κώνη να πάφω τον της καρδιάς μου τα πονεμένα βουτηγιά.

Τα κουρασμένα ήμιατά μου π' άνηχούν πένθημα στις νύχτας τη σιγαλιά, μ' έφεραν άδεια εκεί που παύει κάθε πόνος, εκεί που σταματά κάθε χαρά, εκεί που σβίνει κάθε έχθρα, εκεί που τελειώνει κάθε όνειρο, εκεί που νεκρώνεται κάθε έλπίδα.

Ήταν το σκοτεινό του θανάτου Βασίλειο, ήσαν ένα κοιμητήριο.

Μέσα σ' αυτό, το θλιμμένο φως του φεγγαριού λές κι' ήταν το θεικό μάτι που φύλαγε άγρυπνο τα κοιμημένα παιδιά του, τα μικρά απηλπίδια που με τ' όχορ φως τους φωτίζουν της κάτασπρες πλάσες των τάφων και τους ημιόλις σταυρούς, ήσαν τα άστράκια που φώταν το δικό του στερέωμα και τα περφηρανα κωρύσσια με το πανόρω κορμί τους έμοιαζαν με άγρυπνους φρουρούς.

Μέσα σ' αυτό το σκοτεινό βασίλειο μ' έφεραν τα κουρασμένα ήμιατά μου. Πλανήθηκαν ώρα πολλή, ήρτώντας να μάθω το μυστικό της γαλήνης του κόσμου των πεθαμμένων που έ- κλεισαν στο τάφο τη βαθεία σιωπή.

Μά... οι τάφοι μένανε δονηό κι' οι πεθαμμένοι κρύβανε καλά το μυστικό τους. Η ίδια άπόλυτη τρομακτική γαλήνη, ή ίδια παγωμένη σιγαλιά...

Ξάφνου ή σκοτισμένη φαντασία μου, βλέπει της διάφανες σιές των πεθαμμένων να στήνουν τρελλό χορό και άκούει το φοιχτό γέλιο τους ν' άνηχά πένθημα στη σιγαλιά της νύχτας. Κι' ήταν το γέλιο τους χαρομένο και πένθιμο μαζί, γιατί δεν έζυνε πιά για να πο- νούν, ούτε και ν' αγαπούν.

Και ή στοργή του τραγουδιού που του άερα ή άπόλυτος σκότισος τριγύρω λέγανε: «Θέ- λεις να μάθης το μεγάλο μυστικό που δονήγει στη θείκη γαλήνη, θέλεις να μάθης το δόξιο που φέρνει εκεί που παύει κάθε πίκρα; Έλα μαζί μας!!»

ΜΑΡΙΚΑ Δ...

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Ήταν άνοιξη, όταν έγινε ή πρώτη μας συνάντηση... Ένα όμορφο άπριλιάτικο δειλινό, πιά σε μιά μυριαθνήνη πασχάλη, έπλέξα- με το στεφάνι της πρώτης μας αγάπης, είπα- με τα πρώτα έρωτικά μας λόγια... Τότε αιώ από τα μωρημένα λουλούδια της πασχα- λιάς που σκορπούσαν γύρω εινωδιές, μου χά- ρισες της μύ ευνυχιμένες στιγμές της ζωής μου... Άγκαλιασμένοι στο παγκάκι του πάρ- κου, κοντά στους μενεξέδες και στις τριαν- ταφυλλίες, ενώ απ' τα δέντρα άκούγοντόσουν τα πατηκά κοσέρτα των πουλιών, αλλάξαμε το πρώτο μας έρωτικό φιλή... Κι' ύστερα το θάνατο, όταν ή άσημένια άχτίδες του φεγγα- ριού, έπεσαν πάνω στα ξανθά σου μαλλιά, σχημάτιζαν ένα άέριο φωτεινό στεφάνι, ώ- ριστήριμα πώς θά μέναμε για πάντα ένωμέ- να. Ένώ γύρω οι γούλλοι έσπορσαν σε γού- ρους τρύλλες...

M. N.

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΛΥΠΕΣ

Χαμόγελο δεν άνησε άκόμα ροδαλένο στα χείλη σου, που μάρανεν ο πόνος ο κρυφός, και στο μικρό σου πρόσωπο το μαργαριταρένο χαρά δεν έφριξε γλυκά το μάγο της το φως...

Ωμένα! Ποιος την πρωτινή χαρά σου π' έχει σβύσει, —δρασιά έπάνω σ' έλικο μπουμπουνα ρόδον ά- φράτο,—

με μάγια και με ξεροχμούς θά φτάξη ν' ά- ναστήση στ' όριο το χλωμοκέρινο πρόσωπο, το δραστό;

Μά πως; Έσο έπάγωσες, σιγώλεισες τα ανάδενες τα χείλη σου να ύστερη φορά, κι' ενώ ή καρδιά μου σπαταρά και γίνετα [κοιμήται]

στα χείλη σου έρόδισε και πάλιν ή χαρά...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΜΟΥΤΑΦΗΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Αν είχα το μαγευτικό τραγούδι του Όρφέα, με παναμμένο σκοπό θά σούφαιλα το «σ' αγαπώ», κρή γλυκά κι' άφρα.

Τη λύρα του Άπόλλωνα αν είχα, ό Παρθένα, τόνους αθέριους, μαγικούς —μύριους παλμούς έρωτισμούς— θά σκόρπιζα για σένα.

Και τάρηδον, σαν θεός, θε άόκαμα, μικρό μου, κάθε αλήη σαν κελαδών το «σ' αγαπώ» να τραγουδή για σένανε μαζί μου.

ΣΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ

ΣΑΝ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Έσείστην ή τριανταφυλλιά στο φέλιμα τ' ά- γά, κι' έν' έλικο τριαντάφυλλο—παρόμοιο στόμα [στόμα της]— έγειρε και ξεψύχησε στη μαγεμένη έσπερα, τινάζοντας τα φύλλα του στα όροσερά χαλιδιά [πύλιν].

Καλότρυχο τριαντάφυλλο! Μιά νειρεμένη έψη κι' ένα γλυκό ξεψύχημα δοχε νομμένο ή [Μοίρα]

Ζήση που μες στα όνειράτα για μιά στιγμή να [σβύση]

σκορπώντας γύρωθε τ' άγά, μεθυστικά της [μυρο]

Όμοια με σε, πώς ήθελα, νάτανε κι' ή ζωή [μου]

Και σαν των οόδων τη ζαή, όμοια με σε να [έχου]

σ' ένα τ' άγέρα χάδεμα νάβηγ έλπει ή φυ- [χή μου]

στον ίσαο μιάς τριανταφυλλιάς γλυκά να ξε- [ψύχησω]

ΑΛΕΚΟΣ ΚΤΙΛΛΑΣ

ΕΝΤΕΝ

Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

Ήταν μικρός, πολύ μικρός, όταν την αγά- πησε.

Πρώτη εξαδέλφη του αυτή—άλλά τί μ' αύ- τό; Ποιά ανθρώπινη δύναμη μπόρεσε ποτέ να έμποδίση τον έρωτα να οίξη τα βέλη του;

Ήταν όρφανός· οι γονείς της αγαπημένης του, έπειδή αισθανόνταν γι' αυτόν κάποια συμ- πόνια, δεν είχαν συμμαζέψει στο σπίτι τους για ν' αμην πεθάνη της πείνας. Κι' ή άδωδα παιδική συμπάθεια που αίσθανόνταν για την εξαδέλφη του, μετεβλήθηκε σιγά-σιγά σε έ- ρωτα.

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο πιο πολύ ή αγάπη του γι' αυτήν ρέονε βαθιά στην καρ- διά του. Δεν τολμούσε όμως να της πη έκεινο που έκρυβε μέσα του, γιατί φοβόταν μήπως τον διώξουν, και χάρη γι' αυτό την συντροφιό- της...

Όταν σκεπτόταν πως αυτή που ήταν ή εν- τυχία του, το φως του, θ' αγαπούσε μιά μέρα έναν άλλον, άλλον θά είχε κοντά της, άλλον θά αιλούσε γαυός ποτέ να σκεφτή τον δυστυ- χισμένο εξαδέλφο της, χωρίς ποτέ να μάθη το μυστικό του, ή άνηάρετη πλήρη του μίσαντε περισσότερο.

Και έζοισε δίχως να φανερώνη τον άδόστα- χτο πόνο του.

Μιά μέρα άκουσε πως οι γονείς της θά την παντρέψουν. Δεν παρασάνεθηκε για την τύχη του, δεν καταρόστηκε τη μοίρα του.

Έκρυψε το πρόσωπό του στα χείλη του, ά- κήνοντας τα δάκρυά του να τρέξουν. Ήταν τα δάκρυα που έχυνε για τη μόνη άχτίδα του ήλιου της αγάπης του πουλάμπε για λίγο και- ρό στον σκοτεινό όρίζοντα της ακραμένης του ζωής, για τα παιδικά του όνειρα που έδιναν μαζί με της τελευταίες άχτίδες του ήλιου, και κείνη τη στιγμή κρυβόταν πίσω από ένα άειρόνιο.

Ένοιε περάσε πολλά χρόνια από τότε!...

Τόσο νέος πιά, μ' άσπρα μαλλιά, μένει σ' ένα σπατα κομμένο μέσα στα δέντρα, Περωνώντας κανείς έξω απ' τον κήπο του πολύ ποσι, την ώρα που στον δόκοντα δια- γράφονται σε τριανταφυλλίνο ρόντο ή ζωο- φέ των βονών θά τον δη γι' κάθετα σ' ένα πανάκι όνειροπολόντας.

Τόσο φέρνει στο νού του θέμισες από πραγ- ματικότητες που στήθηκαν πολλά χρόνια πριν, και περνάει μπρος το πρόσωπό του χρόνος οίξη τη λήθη στην πονεμένη του καρδιά.

Γ. ΑΡΤΕΑΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΝΟΙΞΗ

Πόσο ή μαγιάκη νύχτα απόψε φέρνει στην ήψη μου τη νοσταλγία και τον πόνο για τα περασμένα!

Ό, πύο θάδεια, αγαπημένη μου, να έα- ναήσουμε μαζί πάλι την άμειστη γλυκή των πε- ρασμένων, πόσο με την καινούργια άνοιξη.

Έλα! κι' έν ή συνήθης της ζωής δεν ήες άπαισιν να ήήσουμε πανταίεινά μαζί, τότε σβύσεις πιά. Ο πόνος του άνεκλήρου του πό- δου, που πέζει τώρα την καρδιά μας, είναι πιά φωνιός από τον πόνο που δίνει ο χωρι- σμός. Κι' ίσως... ίσως, ή φλόγα της έσκαυον- τωμένης αγάπης νεκρώση για πάντα τον πόνο, και σβύση τελειωτικά τα όνειρα που μες κα- τ' όνειρον και μές τωόζον.

Αλήθεια! Πόσο μαγευτικό είναι ή νύχτα απόψε, που σου γράφω, πόσο μεθ' την ήψη μου και της φένης τη νοσταλγία και τον πό- νο για τα περασμένα! Το άεργάο ποτίσει μαγευτικά όλη τη σούπα, το κύμα έρωτα απ' τα πέλαγος νομισμένο απ' το φως του φε- γγαριού, και έσπεί ταυροπόδι σ' άνορνάλι κι' ή υπάτης σκοπιά άδιάσπασα μεθυστές εινωδιές, που σέονον στον νού μου παλές ά- γαπημένες θήμισες...

ΝΙΚΟΣ ΒΕΤΤΑΣ

Μ. Καρλάκη, Σ. Τουλῆν, Ε. Κάλλον,
 "Απελπιν, Χ. Ἀνθεάν, Δαναόν, Πάχ, Κ.
 Χριστοφίλοπουλον, Γ. Ἀναστ., Ι. Ἰωαννί-
 δην, Κ. Κ., Ἀ. Παπαναστασίου. Τὰ σταλέντα
 δὲν ἐνεχορίζαν.

ΔΑΡΙΣΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—
Μετά πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπο-
τείας ἐτελέσθησαν καὶ ἐξέτος αἱ ἐτήσιαι γυ-
μναστικαὶ ἐπιδείξεις τοῦ Γυμνασίου μας εἰς
τὸ σχολικὸν γυμναστήριον ἐν μέσῳ πρωτοφα-
νούς συστολῆς κόσμου. Εἰς τὰς 5 ἀρχαίας ἢ
παράλλας τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ὑπὸ
τοῦς ἡγούς τῆς μουσικῆς τοῦ Β. Σ. Σ.
Ἀκολουθοῦν αἱ συνδικαίαι ἀσκήσεις καὶ τὰ
ἀγωνίσματα στίβου.
Ἐπίσης βυθὸς μαθητῶν μεταξὺ τῶν ὁ-
ποίων διακρινόμεναι τὰς διδὰς Παπαμεικοῦ-
ριου. Πυπάρχου. Μπάχγιου. Σχοινά Ν., Σχοινά

Κ. Μάνθου, Ίωνιννα, Χρήματα ἑξή-
σαν, Βιβλία ἀποστέλλονται. — Γ. Δούμας
Κεκοσμησιν, Βιβλία στείλονται. Α. Ζωφί-
κακη, Κηφισσίαν. «Μαζ. Κρίναι καὶ ἄλ-
ληες Ἀγάπης» πῶδονται δοχ. 15 ἑκατο-
μ. Α. 10 δοχ. εἰς τὴν διαθήσιν σας. — Ν. Μα-
βόν, Καλαμά, Ἐμῶντες 35 δοχ. διὰ τὴν
σπαλοῦν τὰ πῶνται φύλλα. Α. Παντο-
νύκτην, Μάραθον, Ποιητομένη ἐπιστολή καὶ
δὲν ἑλθόν, Γράψατε πὶ βιβλία ἡγῆται εἰς
ζων 5 δοχ. δι' ἑκαστον. Α. Ἀγγελιδόνη
Βέλον, Συνδοχὴ σας δὲν ἑλθόν καὶ.

Πλησίον Σταθμοῦ Ὁμονοίας

— 1 —

ΥΣΤΑ
Ἄντιπρόσ

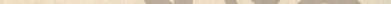
Ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν συνθηκὰς σὰς συνιστῶμεν νὰ συμβουλευθῇτε καὶ ἄλλον ρινολό-

ἡμεῖς οὖν ὁφείλομεν ἑαυτοὺς ἀποδοῦναι.

Πλησίον Σταθμοῦ Ὁμονοίας

Ἄνευρόπας

13/01

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σισ

Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλῳ,

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

0 α, α̃.

ΡΟΥΛΕΤΑ

Καθημερινώς

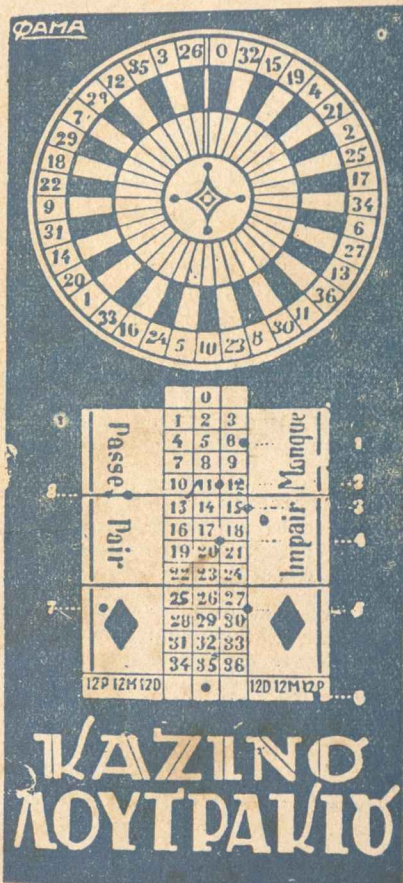
τακτική συγκοινωνία

με αυτοκίνητα πολυτελείας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Γωνία Βερανζέρου και Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 36

ΜΠΑΚΑΡΑ

Σιδηροδρομικώς

Κάθε Σάββατον

ΑΝΑΧΟΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΕΙΔΩΝ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΜΑΛΛΙΝΑ

ΚΑΙ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΣΚΟΥΦΙΕΣ (ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ)

ΜΠΟΥΡΝΟΥΖΙΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ

ΖΩΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ και πλείστα ἄλλα

ΤΙΜΑΙ

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ